

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Voortzetting van Zijn:
Levenswijze

Sã Moura, Filipe Alexandre de Andrade Voortzetting
van Zijn: Levenswijze/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Voortzetting van Zijn: Levenswijze

Waargebeurde verhalen
door Nelson Brás Pereira

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Manier van leven

Dat wat is verkondigd, waardoor het is voorbestemd... manier van leven, met andere woorden het is alles wat we erven van onze voorouders, dan hebben we de missie, om ons voort te planten als we volwassen zijn, dat wat is verkondigd door de wetten de samenleving, waar we in een democratie leven.

Met andere , alles wat we kunnen verwerven, kennis, met andere woorden, alles wat we zoeken als we weten wat we hebben opgebouwd.

Waarom?

Omdat we, wanneer we te maken hebben met de maatschappij waarin we door de kracht van het verstand zijn opgenomen, altijd op zo'n manier moeten leven dat we een acceptabel wezen zijn, zodat we door de maatschappij zelf als een heer worden gezien, we kunnen niet gemeen zijn, alleen waardiger dan we kunnen zijn; dat is waar we voor leven, we weten ook dat er hulp tussen ons moet zijn.

Waarom?

Omdat we wezens zijn om elkaar te dienen, daarom is er het verworven probleem, om de waarheid te vertellen als het kwaad voor mij groter is.

Waarom?

Want we kunnen een sociaal wezen zijn, maar we kunnen ook leven als een wilde.

Als we niet verslagen worden door gelijken.

Maar er is altijd en zal altijd twijfel zijn, het wantrouwen dat ons altijd achtervolgt, waardoor we worden onderwezen, waardoor we worden onderwezen, en dat is waar we naartoe gaan zolang we er zeker van zijn dat we echt vertrouwen, dan dienen we onszelf goed omdat we goed doen.

We willen alle lezers een plezier doen die boeken kunnen lezen, deze boeken van mij, die je in elke boekwinkel kunt vinden en waar je gefascineerd kunt raken door de onderwerpen waarnaar je wilt luisteren en die je wilt lezen voor het slapengaan.

Je zult goed gezelschap zijn, je zult nooit zulke waargebeurde verslagen lezen en zien.

Zoals degenen die het gevoel hebben dat ze de ware ervaring hebben iemand die fouten heeft gemaakt, maar die me heeft kunnen genezen van alle kwalen die me hebben achtervolgd.

Wat wordt het thema van deze editie?

Flying Reports, misschien een onderwerp dat niet al te schokkend zal zijn, we willen de lezers niet shockeren, maar de verslagen zijn waargebeurd en worden verteld op een manier die een legale manier is ervaren.

Omdat ik binnen de wet heb geleefd, gelovend, me duizend en één dingen inbeeldend, het ware gevoel van dierlijk instinct voelend.

We willen met geweld winnen en we hebben er zin .

Buiten de wet kan dat wezen waarvan we allemaal geleerd hebben dat het ons kan vinden en het gewicht daarvan komt voort uit de manier waarop we gewend zijn om samen te leven, want ondanks al het kwaad dat we kunnen doen, kan het nooit als kwaad beschouwd worden.

Ik denk dat elk wezen een reïncarnatie heeft.

Onze ambitie is om te leven op een manier die we gemakkelijk vinden, maar die niet gemakkelijk is en moeilijk wordt wanneer we in overtreding zijn met de wet en, wanneer we geen geld hebben om goede advocaten te betalen, betalen we een hogere prijs.

Waarom?

Als we niet grappig kunnen zijn, kunnen we ook niet grappig zijn.

Dit is mijn verhaal, het verhaal van een jonge man, de zoon van een Portugese vader, maar geboren in Afrika. Ik ben opgegroeid in Pontinha nadat mijn vader van mijn moeder was gescheiden.

Vanaf dat moment begon mijn echte leven van gemakkelijk willen leven, en zoals ik al zei, gemakkelijk kan moeilijk worden.

Waarom?

Omdat ik altijd heb geloofd dat de wet ons gunstig gezind is als we berouw tonen.

Maar als de feiten 100 procent bewezen zijn, kan de wet, die door de rechtbanken wordt bepaald, de misdaad alleen maar

dat het echt gebeurd is, afgezien van verschillende factoren die de lezer waarschijnlijk in verwarring zouden brengen.

Waarom?

Omdat het moeilijk zou zijn om aan de lezer het ware gevoel over te brengen van de pijn van het niet vergeven worden en de mogelijkheid hebben om het plegen van een misdaad te proeven en het kwaad dat we doen te voelen.

Wanneer we in de steek gelaten worden door de maatschappij en we de ogen van de buurt zijn waar iedereen graag naar kijkt.

Waarom?

Je hebt oog voor zoeken, dat komt voort uit individuele vaardigheden. Omdat we altijd geboren worden met een erfenis vooruitgang in het leven, zodat we ook kunnen onderwijzen en een bittere levenservaring kunnen , en ik betaal er nog steeds voor!

Ik ben geboren in Afrika en had drie zussen: Elvira, Cândida en São. Dat is een goed begin van een verhaal dat briljant had kunnen zijn, maar een minder goed levensverhaal bleek te zijn.

Ik voelde niet veel kwaadaardigheid tegenover de mannen die deze functie uitvoeren, de zogenaamde gevangenisbewakers, ik heb ze altijd als vijanden gezien omdat ik niet wilde accepteren dat ik er echt mee weg had kunnen komen.

Ik heb onderweg mijn leven verschillende misdaden gepleegd.

Vroeger gebruikte ik deze term, dat was jargon, met wie we te maken hadden, het was een vorm van jargon, of we konden ook de term georiënteerd gebruiken.

Dat waren de plekken die zochten en door de manier waarop we leefden, waren dat altijd de dokken, waar geen geweld was of waar geweld niet op een verleidelijke of provocerende manier te vinden was, omdat we ons echt goed voelden bij wat we deden. Het wordt in de ogen van de maatschappij niet positief gezien, omdat geen enkele maatschappij het accepteert dat anderen hun brood kunnen verdienen met criminaliteit, als het niet wordt gezien als een behoefte om middelen te consumeren waarmee je je brood kunt verdienen.

lijken verschrikkelijk slecht, maar ze wel.

En als zodanig hebben we allemaal onze ondeugden, maar als zodanig nemen we het altijd slecht op als iets ons niet bevalt wat altijd onwaarneembaar voor ons is geweest, als slecht, maar dit heeft een geweldig inzicht de plaatsen waar we allemaal zijn opgevoed, het zijn onze milieus en het samenleven zorgt ervoor dat we goed willen leven en de ambitie hebben om beter te zijn dan de ander.

Er werden veel streken uitgehaald, net als met de kinderen waar ik mee opgroeide, maar onder die kinderen was een meisje, ik had haar altijd al leuk gevonden sinds ik haar ontmoette, ze was op dezelfde dag jarig als ik.

Ik heb haar altijd leuk gevonden, vanaf de dag dat ik haar ontmoette, ze woonde veel bij mij en veel bij mijn zussen, we hadden een heel hechte band, het was geen liefde op het eerste gezicht, ik geloof en zou geloven dat er nooit een vrouw zal zijn zoals degene van wie ik hield, de eerste keer dat ik haar kuste, voelde ik me als een echte leeuw, we zien onszelf allemaal graag op de savanne.

Degene die het recht heeft op een leven gelijk aan alle mannen, om een vrouw te hebben en een gezin te stichten.

Ook al accepteert ze de manier van leven die ik heb geleefd en dat liefde maar één keer in je leven komt, ik voel me niet wijs, noch heb ik mezelf ooit als zodanig beschouwd, maar ik heb ze allemaal ontmoet, ze waren op de een of andere manier geïntegreerd, we moeten ons allemaal verbinden, ik heb een hoge rekening betaald, maar allemaal omdat ik een goed leven wilde hebben.

Ik was goed in wat ik deed, ik begon met overvallen, ik begon met eenvoudige overvallen, ik deed een paar gewapende overvallen. Maar toen degradeerde ik door het overmatig gebruik van cocaïne, ik voelde me goed toen ik het rookte en ik wilde het niet opgeven.

Ik ijde ervan, maar ik heb nooit iemand aangevallen tijdens mijn overvallen, als er geen reactie kwam had ik geen geweld hoeven gebruiken, ik zou het altijd moeten afzwakken in de rechtszaal.

Ik weet dat je nat wordt als je in de regen loopt.
wilden het geld of de waardevolle spullen die ze bij zich hadden.

Omdat ik opgroeide in Pontinha, was Lissabon altijd leuk voor me. Ik zag het als een stad met historische en culturele waarde, zoals ik geschiedenisboeken had gelezen.

Ik zag de progressie van het hebben van een goed leven, van kunnen leiden van een goed leven, als zodanig, met andere woorden, ik wilde alleen maar het geld, ik wist dat het goed met me , ik wilde alleen maar geld en ik voelde me er slecht over, ik wilde alleen maar mijn verslaving bevredigen en me sociaal voelen, in een sociale omgeving, goed omgaan met mensen en me normaal voelen, normaal in een sociale omgeving, in relaties met mensen.

Ik voelde me dominant, ik dacht dat ik de leeuw was met de manen op mijn hoofd.
haar territorium veroveren en haar leven domineren.
Dat is hoe ik het leven van een vrouw benader!

Nou... Ik zag deze manier van leven in een positief licht in termen van het kwaad dat ik mensen kon aandoen, ik heb nooit iemand kwaad gedaan op een manier die anderen op een brute manier zou ruïneren en hen met niets zou achterlaten.

Ik maakte alleen gebruik van de omstandigheden van het moment en ik deed het alleen voor het geld, voor de snelle oplossing om cocaïne te roken, maar ik heb altijd verlengd wat onvermijdelijk was, namelijk dat wat niet met een man wordt geboren, of misschien kunnen we het zelfs erven, dat de oorzaak die we bestuderen als een man die alcohol drinkt en drugs rookt reageert in de voortplanting van de genen in de erfelijkheid die wordt achtergelaten door het gevolg van bevruchting.

Ik niet deskundig genoeg om dit allemaal te ontcijferen en deze parabel aan de lezer door te geven, maar ik praat erover omdat ik het moest doen, dit zijn manieren van leven. Soms worden ze goed opgevat, soms worden ze slecht opgevat.

Waarom?

Want de manier van leven die we hebben geleerd, zoals ik hierboven al zei, is om niet altijd kwaadaardig te handelen, maar om vergeven te worden, om geprezen te worden!

Waarom?

Omdat we zo leven, volgens normen, leven we
Het is vorm van ambitie om een goed leven te hebben.

De relatie begon toen ik 22 was, in het leger, maar ik wilde niet gaan, maar de wet zei van wel. En toen kreeg ik de echte relatie, de passie die ik nooit zal hebben zoals Cristina, en hier begon de relatie waar we allemaal naar streven, we willen allemaal onze ware betere helft vinden.

Ik leefde intens, ik had het gevoel dat als ze niet bij me was ik me niet goed zou voelen, en op dat moment maakte ze er waarschijnlijk misbruik van dat ze wat meer macht over me had.

Ik hield van het meisje, ik was jaloers, maar het was geen zieke jaloezie, het was een gezonde jaloezie en er zat geen echte zieke kwaadaardigheid in die jaloezie die me ertoe kon brengen iemand te dwingen bij me te blijven.

Waarom?

Ik dacht dat ik alleen was en als ik haar zou verliezen, zou ik de vrouw van mijn leven verliezen, maar het gebeurde. Ik wilde naar de hoofdstraat en zij wilde naar een discotheek in campo pequeno, we hadden ruzie en toen zijn we uit elkaar gegaan, misschien was het niet wat ze wilde, haar oudere broer heeft de relatie nooit echt geaccepteerd. Ik had ruzie met hem, maar dat was voordat ik van Tina begon te houden, maar het was een moment van omstandigheden, maar ik vond hem leuk, maar hij accepteerde mijn manier van leven niet, hij heeft het me nooit verteld, maar hij heeft ook nooit laten zien dat hij aan mijn kant stond, wetende dat ik aan de goede kant stond.

Het deed niet veel pijn, maar hij accepteerde mijn relatie met zijn zus niet. Hij woonde alleen bij mij vanwege de context, we woonden in dezelfde buurt dus we onderhielden die relatie, de relatie waarmee we waren grootgebracht.

Haar moeder kwam uit Nelas, mevrouw Conceição, haar vader ken ik niet, maar hij was een goede man, Raul.

Hij leerde alleen van zijn vrouw te leven en op een gegeven moment riepen we hem uit tot de buurtbelastingman van de buurt. Hij was nog een kind, maar hij had al besef van tijd, hij studeerde al.

En toen beseftte ik al snel, ondanks jonge leeftijd, dat ik moest vechten voor mijn leven en voor wat ik had: vader, moeder, huis, ik had nooit gebrek aan eten en dat heb ik ook nooit gehad. Want ondanks het lage salaris dat mijn moeder kreeg, betaalde ze 11 escudos aan huur en dat was het, mijn vader betaalde alleen de huur, dat was het, maar ik had nooit gebrek aan eten.

Het was dus het begin van het einde, met andere woorden, vervreemding kan leiden tot vergetelheid, en ik denk dat dat is wat ik heb geleerd, mijn vader verliezen betekende dat ik op dezelfde manier moest reageren als hij.

Ik keek naar hem op als een held, een vechtersbaas, de zoon van nederige mensen. Zijn grootmoeder, Elvira, was degene bij wie ik woonde tot zesde, tot ik naar school ging, wat gebeurde er? Ik raakte gewend aan mijn oma, ik was aan het afstuderen, onafhankelijk het directe toezicht van mijn vader, maar in die tijd waren mijn ogen nog niet helemaal open, maar ik had wel besef van tijd.

Ik was me bewust van het moment.

Ze behoren tot de meest pure verhalen ter wereld. dat?

Tegenwoordig kan iedereen erkend worden voor zijn manier leven, ongeacht zijn positie of sociale hiërarchie.

Daarom gaan we ervan uit dat niemand echt ergens van beschuldigd kan worden zonder bewijs.

?

Zo worden wetten gemaakt en we hebben er allemaal toegang toe. niet doden, stelen of verkrachten.

Maar we kunnen teruggaan tot het begin van de mensheid en zulke gebeurtenissen zouden steeds weer plaatsvinden, omdat de geschiedenis gebaseerd is.

Wij zijn continuïteit, die continuïteit die altijd continu zal zijn, die voorbestemd is.

En het is de absolute zekerheid dat we leven voor een doel, we zijn niet de voortzetting van het blijven en bestaan op Aarde.

Ik weet het niet, ik zou het thema kunnen variëren, maar het zou het lezen van de lezer in de weg kunnen zitten, het zou kunnen afleiden van het echte verhaal dat zich heeft afgespeeld.

Maar dit zijn parabels die altijd door het boek heen zullen blijven bestaan, omdat we de situaties die werden ervaren specifieker en begrijpelijker gaan maken.

Waarom?

Dus je kunt zien dat het allemaal binnen een samenleving was waar er altijd gezonde levens en begrip waren, een deel van de samenleving omdat we in de ogen van anderen misschien zelfs Judassen zijn, maar er is één heel belangrijk ding in het leven: we zaaien is de vrucht die we zullen oogsten.

Mijn vader zag me altijd en wilde me zien als een koning, maar ik ben de koning, de krijger die niet altijd kan winnen en ik ben heel jong begonnen.

Toen ik zei dat wat gemakkelijk is niet gemakkelijk is, maar moeilijk, noemde ik dat de jacht.

Nadat ik haar op haar gezicht had geslagen, voelde ik dat ik haar kwijt was, ik voelde het echt in mijn ogen, later probeerde ze weer bij me terug te komen, maar ik accepteerde het niet en begon het echte verhaal van de misdaad, maar ik had al een strafblad, ik was al gescheiden toen ik zes maanden in de militaire gevangenis in Santarém zat, het was de militaire gevangenis.

Arnaldo werd destijds veroordeeld, dus het verhaal van dit individu past bij mijn reis door het gevangenisstelsel. Naarmate het boek vordert, zal de lezer de echte sociale omgeving, in dit geval het gevangenisstelsel, gaan begrijpen.

Alles was geïnvesteerd zodat ik een goed leven kon leiden, ik had het al uitgemaakt met Tina. En wat deed ik? Ik probeerde mijn geluk.

Ik werkte zelfs in de Pontinha metro als timmermansknecht. De zwarten waren bang voor me, ik werkte met zwarten uit Kaapverdië, goede mensen die een beter leven wilden dat ze in hun land van herkomst niet hadden.

Ze waren op zoek naar een beter leven in Portugal, dat ze in hun eigen land niet konden krijgen en daarom leidde hun zoektocht ertoe dat ze uit hun eigen land emigreerden.

Het was gemakkelijker om Portugal op te zoeken omdat het zo dichtbij lag.

Ik begon de nabijheid van de Kaapverdianen te voelen, met hen om te gaan, Kaapverdianen werden slecht genoemd omdat ze moesten vechten tegen ongelijkheid en toen ze hier in Portugal aankwamen werden ze niet goed geaccepteerd, omdat de overzeese oorlog had plaatsgevonden en op dat moment was ik nog een kind, ik was een chavalito, ik werd wakker en toen begon ik wat niemand wil van een zoon, ik begon te zwerven, ik was nooit een zwerver, ik was een zwerver.

Ik had al een idee van mijn verleden, ik zag mijn ouders uit elkaar gaan toen ik acht jaar oud was, ik studeerde al en wist dus al dat het niet goed met me zou aflopen, ik voelde het vertrek van de man die ik als een held beschouwde.

Toen ik dit verlies zag, beseftte ik al op jonge leeftijd dat ik mijn moeder zou moeten helpen, maar ik hield echt van mijn vader.

Ik bracht elke zomer met hem door tot ik 17 was. Ik ging later door toen ik in het leger zat, maar toen begon ik weg te drijven, wat natuurlijk is.

In die tijd was hij in Figueira da Foz op de Transport Service Practical School waar ik mijn vakanties met hem doorbracht.

Mijn vader was een harde man, hij had een moeilijke jeugd, hij verloor zijn vader toen hij 14 was en het was mijn oma's ambitie om hogerop te komen in het leven, om meer steun en meer geld te hebben.

Mijn vader zei dat het afscheid liefdevol was, het was van iemand waar hij van hield omdat het een haastig afscheid was, sinds het afscheid zou hij zijn vader nooit meer zien, maar hij groeide hard op met het helpen van zijn moeder, hij was de zoon die het langst in het huis van zijn moeder woonde.

Ik woonde zes jaar bij mijn oma, maar ze was hard, ze kwam van onderen en groeide hard op, ze liet haar kinderen nooit honger lijden.

Hij was toen mijnwerker. Hij was op zoek naar ertshandel, maar dat lukte hem niet. Hij was ook wielrenner, ging toen bij het leger en zette zijn carrière daar voort.

Hij werd een normale man, hij ging erheen vanwege de noodzaak van het leven, omdat hij veilig stelde wat we allemaal moeten veiligstellen, zelfvoorziening.

Dit gebeurde omdat hij een stoere man was, een vriend van een vriend, een vriend van zijn kinderen, maar hij zei niet veel woorden, maar hij was respectvol en eerlijk.

Dat is wat hij me altijd wilde nalaten, maar was, zie je wel, het was de scheiding, ik bewoog een beetje weg, ik ging niet verder met een meer diepgaande begeleiding van manier van zijn en de manier van leven, van moeilijkheden die overwonnen moesten worden en de hindernis van het leven verzekerde een baan om de toekomst te verzekeren om zich te kunnen voortplanten, het zijn allemaal goede kinderen, we zijn het waard zijn kinderen te zijn, maar er was ook een gebrek aan begrip en loyaliteit van mijn kant, ik werd het ondeugende wezen zoals ik had gezegd.

De psychologische zweepslagen van de gewaarwording verergerden mij alleen maar, omdat ik nooit in staat was om te zien dat het goede beoefend moet worden, maar omdat ik alleen maar kwaad ontving door afscheiding, was ik alleen maar in staat om te zien dat het goede beoefend moet worden.

Ik dacht aan het kwaad.

En zo ging het allemaal tot aan de daad van veroordeling.

Waar is het begonnen?

De scheiding was voorbij en toen begon ik maar het was mijn manier van leven uit het verleden en daar voelde ik me veilig voor de zorgen van de teleurstelling die ik had gevoeld, maar daar zwoer ik, je verlaat me, ik zal mezelf nooit meer weggeven.

Mijn manier van leven was consumeren en stelen, en toen zocht ik haar nog steeds, en ik zocht haar meerdere keren, en toen wilde ze me weer accepteren, ik weet het niet, je hebt me laten lijden, ik wil dat gevoel niet meer hebben, het was pijnlijk, maar ik moest altijd leven en ik heb haar nog steeds.

Ik heb haar nog steeds in mijn achterhoofd en daarom heb ik zoveel jaren in de gevangenis doorgebracht, omdat ik altijd aan haar dacht. Daarom koester ik deze passie zo, ik heb nog nooit zoiets meegemaakt.

Linhó, na drie maanden voorarrest kwam ik in de Linhó gevangenis voor veroordeelden, mijn verhaal daar begint met de dapperheid van een wezen dat beperkt wordt door dapperheid, door waar we mee te maken hebben in de wereld van anderen, wat er gebeurt is , omdat ik wist dat de weg in de gevangenis erg lang kon zijn, wendde ik me tot de jungle om me te redden, het was de makkelijkste manier om om te gaan met mensen die misdaden plegen en in de gevangenis zitten, het is een wereld waar de wet van de domheid heerst, en als je met ezels te maken hebt moet je weten hoe je ze moet aanpakken, maar als je te slim bent kun je vallen, dus het leven daar moet je niet zozeer naar het land brengen als wel naar de zee, dat was mijn redding, dat was de methode die ik koos waardoor ik won, maar mijn start zou lang zijn en het was een moeilijke start omdat ik mezelf zonder vrouw vond, zonder vrijheid, ik vond mezelf gevangen, verloren en ik was jong, ik dacht na over alles wat kunnen zijn in de jaren die ik daar zou kunnen doorbrengen. Dus wat deed ik? Ik begon met het winnen van respect, het is niet gemakkelijk, ook al wil ik niet in gewelddadige conflicten verzeild raken, ze gebeuren omdat ze een routine volgen die ik me later realiseerde, de routine die ik na het zien ervan walgde om te leven, ik had nooit gedacht dat mensen elkaar zoveel kwaad konden doen omdat sommigen drugs verkopen, anderen gebruikers zijn omdat het leven in de gevangenis draait om het monopolie is drugs want zo begon ik heroïne te roken, toen ik de gevangenis al was binnengekomen.

Ik besloot te beginnen met heroïne, maar op een grappige manier, kijk ik ga heroïne roken, maar voor ik het wist zat ik vast en kon ik er niets aan doen, maar ik leerde hoe ik het moest doen, maar dat wordt later verteld, dus het begin was dit met een leven in de gevangenis ondanks de realiteit die ontsnapt aan genoegens, ik legde me alleen neer bij het gebruik van heroïne omdat ik wist dat het me zou weghalen van het idee van seks hebben, ik werd gevoed door een chemische stof die me niet aan liet denken. Ik heb platonische liefdes gehad, zoals legitiem is, en ik heb geweldige liefdes gehad, maar het is iets dat gegarandeerd is, maar het is niet genoeg om het alleen maar te proberen, het is niet genoeg om alleen maar te willen rokener is altijd het aspect van leiders willen zijn, van anderen in een hiërarchie te zien bevelen wat je weet dat je niet , het is pijnlijk, het is moeilijk te verdragen, ik besloot geen medelijden met iemand te hebben, want ik was er ook, ik betaalde een schuld van gerechtigheid, maar mijn pad was heel slecht, als ik deze les eerder had geleerd, had ik gewonnen en niet verloren omdat ik midden in de straf zou zijn vrijgekomen, maar mijn imago was verbrand, ik had veel referenties, er is een verslag van mijn tijd in de gevangenis, het was het begin van het einde, een hard begin, waarvoor ik geen spijt heb van jaren dat ik die drug heb gerookt, het hielp me een grote behoefte los te laten die we allemaal voelen, het is logisch om plezier te hebben, de vrijheid te hebben om mooi rond te lopen, in deze jaren

Ik heb allemaal liefdes gehad die ik van binnen heb opgebouwd, maar dat is voor later, nu ga ik het hebben over de reis die lang is, ik weet niet hoe iedereen begint bij de ingang als ze veroordeeld zijn, namelijk om welzijn te zoeken, zelfs binnen het kloosterleven, maar dat is allemaal subjectief, want ons welzijn kan degenen die naar ons kijken niet bevalen, het kan ons op verschillende punten onwelgevallig zijn, ten eerste kan het diefstal zijn, ten tweede kan het slavernij zijn, arbeid, ten derde kan het zijn dat we een kindermisje of huisvrouw , er is zo'n verscheidenheid aan mannen in de gevangenis dat we niet altijd kunnen weten wat er in de ziel omgaat of wat ieder van hen leuk vindt, Velen kiezen voor het goede om niet geschaad te worden, maar buiten dit alles is er een nog belangrijker punt, je kunt nooit, nooit een vriendschap kopen, zelfs niet als er in de gevangenis voor betaald wordt, de confrontatie is erg hard in de gevangenis, er zijn mensen die niets hebben, de confrontatie in de gevangenis is los, los aan de ene kant en sterk aan de andere kant, ik zou een miljard of wat dan ook geven om terug te gaan, om ermee weg te komen, maar ik wilde deze weg gaan, ik wilde de harde weg gaan, het was de weg waarvan ik het altijd even duurde voordat ik het begreep, mijn kant was meer psychologisch.

Vanaf dat moment vond ik nooit de weg naar het goede in de gevangenis, ik geloofde niet in het goede, ik zag alleen het kwaad. ? Omdat ik walgde van mezelf, omdat

In de ogen van anderen was ze niets meer dan een piranha, piranha is een slangterm die we vroeger gebruikten en die bazig betekent, iemand die zich niet wil inzetten voor een andere zaak dan waar hij zich bij neerlegt, hij volgt altijd het pad dat altijd naar het goddelijke leidt, komt de kracht vandaan, uit het geloof van hoop en geloof, en ik heb het altijd bij me gedragen, ik heb daar moorden gezien.

Maar het kon me niets schelen en ze lieten me leven, ze probeerden me nooit iets aan te doen, eerlijk gezegd, en dat is precies hoe het allemaal begon, ik was erg onstabiel, onvoorspelbaar, en de directrice van de school moedigde me aan om door te gaan met mijn studie, maar dat deed ik, maar niet iedereen die studeert had steun van familie, gegarandeerde steun.

Het bestaat altijd als het gegarandeerd is met een legale manier van leven en het kunnen claimen wat er mis is, daarom heet het gegarandeerde steun, binnen de wet zijn het degenen die ons het kwaad geven als we geduwd en geslagen worden door het systeem, want omdat we geen geld hebben worden we in een systeem geduwd waar als er geld is alles heel goed gaat, rechtvaardigheid werkt, want als er geen geld is, is het weg.

Het maakt niet uit hoeveel ze in je geloven, er is niets wat ze kunnen doen om het te veranderen, want het zijn ambtenaren en ze hoeven het alleen maar te melden, ze kunnen niets doen, zonder de eisen die door de rechtbanken worden gesteld, als er een klacht is wordt er een onderzoek ingesteld, maar als ze een onderzoek zouden instellen was ik altijd vrijuit gegaan omdat ik de weg wist in de gevangenis, ik kende de corrupte bewakers, degenen die drugs de gevangenis in brachten, sommigen kwamen ermee weg, anderen gingen de gevangenis in.

Sommige van deze gearresteerde agenten kende ik al, ik viel op en ik had een episode met een van hen, Alfredo, hij was een man van de nacht, de koning van de nacht, een nachtclubexploitant, dat is de echte koning van de maffia, hij verdient een beter leven, hij was een voormalig politieagent, alleen hij ging het pad misdaad op, ik ben erg blij dat ik hem in mijn boek noem omdat ik een paar dingen van hem heb geleerd, ook al was hij een agent en had ik een minder positieve episode in mijn leven met hem, ze probeerden me te vermoorden in de gevangenis van Linhó, maar op dat moment was ik al een veteraan, ik had er vijf jaar gezeten. Ik kende al het personeel, en zij kenden mij allemaal, en die episode had een slecht effect op de hele gevangenis, op de gevangenen, want ik was een stimulans voor hen allemaal, ik was het voorbeeld dat ze in mij zagen, om de continuïteit binnen het klooster te waarborgen omdat we er deel van moesten uitmaken.

Ik was daar, en toen ik hierboven zei dat de Kaapverdianen mijn unie zouden worden, had ik het niet mis, dat waren ze, sterker nog, ze wilden die episode goedmaken, ze probeerden me te vermoorden, ik was uitgenodigd om de man aan het hoofd te zijn, maar ik wilde geen misbruik maken van iemands unie, ik liet hem gewoon inzien dat hij dood zou zijn als ik dat wilde.

Maar door de ironie van het lot gebeurde er niets van dit alles, ze sloegen hem alleen, ze doodden hem niet, hij verloor en probeerde mijn vriendschap met hem te versterken, maar hij wist van binnen dat hij die episode nooit zou vergeten, ik vergaf hem alleen omdat hij nederig was en voor de gek was gehouden door wat ze over mij zeiden, niet door de gevangenen, maar door de gevangenisbewakers en het management, omdat hij wist dat hij me niet kon verslaan, hij zou de prijs van de dood bij voorbaat betalen, ik liet hem lopen en toen ik me realiseerde dat hij nederig was, leerde ik hem te respecteren en te accepteren, want hij zou niet meer leven als ik hem niet wilde, maar het was het niet waard, het was gewoon een hoge prijs om te betalen,

Ik kreeg kritiek van de gewone gevangenen die de politie haatten, Ik werd bespot.

- Nelson, hoe pak je deze jongen aan?

Ik accepteerde hem omdat, afgezien van al het andere, hij een professional was, hij had machtige vijanden gekregen in de omgeving waarin hij leefde, omdat hij een agent was, hij veel kennis had, hij kende mensen aan de top en hij kende machtige mensen die konden helpen, hij dreigde me om niet meer met deze persoon te praten anders zouden ze niet langer ons respect hebben en zij het onze, maar ik liet hem leven, hij was een van ons, de Kaapverdianen die ik noemde waren Nelson en Carlos, ze woonden precies in het gebied waar ik opgroeide, ze waren mijn schouder om op te leunen, en de uitbarstingen kwamen later, en ze wilden deze afgeslacht zien, maar ik liet hem lopen, ik wil niets van deze man, alles heb ik niets tegen hem, en verhaal van deze broers, Carlos, werd doodgeschoten door een PSP-agent, hij een strafblad, hij was erg in elkaar geslagen, hij speelde schaak met mij, hij was een "expert" op dat gebied, hij wist alleen hoe hij moest spelen voor geld, ik zei altijd tegen hem, het is het niet waard, we spelen voor de liefde voor het shirt, maar tegen die tijd ging het goed met hem, hij werd gesponsord door Manuel en Romão en Badona, We gingen met elkaar om als broers, er was wederzijdse hulp, er was alles tussen ons, in een omgeving waar criminaliteit elke seconde, de milliseconde, op de loer ligt, is er veel en soms kun je er middenin terechtkomen en nadat we dat hadden gedaan, besloot ik om mijn weg te vervolgen, ik deed veel escortes in de gevangenis, met andere woorden, ik zorgde voor het welzijn van sommigen, en

om de mijne te verdienen, met andere woorden, de ene hand wast de andere.

Het was het motto, het motto van wederzijdse hulp, maar er was altijd het risico dat we in een situatie terecht zouden komen als er een beroep op werd gedaan, er gebeurde een moord in Linhó, ik heb daar nooit aan getwijfeld, het waren goede dagen en dagen van plezier omdat ik zelfs vastbesloten was om het te doen, ik kon het niet, ik dacht altijd aan mezelf, ik dacht nooit aan anderen.

Alles ging heel snel totdat ik werd overgeplaatst naar de Vallei der Joden na acht jaar in Linhó, ze wilden me nooit of accepteerden me niet goed, ze wilden me kwaad doen, maar ze respecteerden me, ze wachtten altijd op mijn onvoorzichtigheid, die ik ze nooit gaf. Er was een vrouw die op de juridische afdeling werkte, ze vond me aardig en ik vergaf haar, maar ik vergaf haar met plezier, de dag dat ze de val voor me zetten was precies toen ik sterker was dan ooit, ik heb nooit veel met ze gepraat met de politie, het was een gevaar, ik was bereid om alles te doen.

Ongeacht de slechte dingen die me zouden kunnen overkomen, omdat ik een opvoeding heb gehad die gebaseerd was op de toekomst en in staat was ermee te leven, is het een sterke factor voor ons om zo te zijn, om eraan gewend te zijn en om te leren dat het leven zo is, we leven om te sterven, we doen gewoon de wil van de natuur, die neemt ons wanneer het moet.

maar toen ik werd overgeplaatst naar de Joodse Vallei, maar dat alles lag achter me, begon een nieuwe cyclus, dit mijn manier van leven en mijn manier van denken, om geen enkele vorm van misbruik toe te staan, ik had mijn karakter, ik kookte in heel weinig water, en toen ik aankwam in de Joodse Vallei, besloot ik een nieuwe koers in te slaan, ik wilde af van de nachtmerries uit het verleden, hoewel ik ze had, uit het verleden, ik had ze echt niet, het was een eenvoudige manier om te zeggen, what goes around comes around, maar zo is het niet, what goes around, comes around; je moet het gewoon loslaten, je laten meeslepen in de fantasie dat je echt een heersend wezen bent en dat je de eigenaar bent van het hele melkwegstelsel, met andere woorden, alles is disfunctioneel en alles is daarop ingesteld, omdat ze werkgevers zijn en ze de werknemers niet controleren in hun avonturen van stelen en kunnen zeggen dat het gelegaliseerd is, het is een vorm van misleiding, een van de momenten waar ik het meest trots op ben in Linhó was mijn verovering, omdat naast het veiligstellen van mijn naam op het plein.

Ik had nog één ding, het was een alles-of-niets moment met geen ontsnappen aan winnen of sterven, dat was het motto dat ik in me had, de kracht om te leven en te genieten van wat ik niet had toen ik opgesloten zat, ik heb nooit zinloos geweld gebruikt tegen mijn maten, ik huilde bijna tranen bij het kwaad dat ik zag worden uitgeoefend door andere maten die werden gedomineerd door geweld en waren

misschien hebben ze me gedwongen om alles te doen wat de mensenhandelaars wilden, maar ik ben geen hardere weg ingeslagen, ook al was ik verslaafd aan heroïne, ik heb mezelf gezworen dat als ik in de gevangenis wilde leven, ik bereid zou zijn om te doden en op een waardige manier te leven zodat ze me uiteindelijk niet lastig konden vallen, uiteindelijk is het allemaal tegenslag van het moment, het is waar we mee om moeten gaan, hoewel ik geen vijanden wilde maken waar er geen waren en slecht met mezelf wilde omgaan, waren er mensen die me kwaad wilden doen, het management mocht me niet, dus dat is wat ze deden, ze stuurden hun informanten om aanwezig te zijn als ik open was, zodat ze beter geïnformeerd konden zijn, Ze hadden een slecht geweten, maar één ding trok mijn aandacht en deed me veranderen, ik baseerde me veel op de leraren die ik had, ik voelde platonische liefde voor sommigen van hen, en toen ging het goed, maar toen sloeg de boot om, ze namen me mee en stopten me in een Joodse vallei, het was moeilijk na acht jaar in Linhó, Ik liet een uitgebreid gevangenisverleden achter, want ik kende ze allemaal en zij kenden mij en daarom wilden ze me nooit voor 100 procent straffen, ik werd gestraft met disciplinaire straffen, sommigen voor agressie en anderen voor verbale agressie tegen de bewakers en zo realiseerde ik me dat ik echt te maken had met een maffia die meer op een maffia leek.

Ik speelde veel met de bal, voor mijn eigen plezier, in feite speelde alles wat er te spelen viel, ik speelde de hoogste troef die je ooit zou kunnen , Schoppenaas, sommige mensen vertelden me dat ik me kon realiseren dat ik pech zou hebben met die kaart, en mij werd verteld ik pech kon hebben met die kaart, tijden veranderen en toen begon ik me te realiseren dat het leven zich niet binnen de gevangenis afspeelt, maar erbuiten, maar ik wilde het nooit internaliseren, maar ik wist dat dat mijn sterke punt was; Er begon een dramatisch verhaal dat eindigde in moord, er waren drie broers en ze gebruikten allemaal heroïne en heroïne was voor hen de behoefte van het moment, met andere woorden, ze waren er afhankelijk van, ze waren drugsverslaafd.

Maar diep van binnen waren het nederige mensen, ze hadden een goed hart, omdat ze geholpen moesten worden, want in het leven dat zij leidden, en ik leidde het ook, was het een hard leven, we zouden zelfs kunnen zeggen dat het slavernij was, vanwege de waarop het leven werd gedaan, elke dag moesten we roken of we zouden een kater krijgen.

Maar dit alles is het resultaat van een manier van leven, die de oorzaak is, want ik heb erzelfs poëzie over geschreven.

Ze vroegen me allemaal om een gedicht, of het om naar hun vriendin te schrijven of wat dan ook, ze vroegen altijd om een gedicht, maar ik raakte de weg kwijt en het was op het moment van consumptie dat ik deze manier van leven aannam, ik weet wat ik weet en ik ben niet bereid om iemand de les te lezen omdat ik de ervaring had om het in het verleden te doen, het maakte me een held van iemand die in de rotzooi zat en erin slaagde om op te staan.

kwam het op neer, de manier waarop we het beleefden, de manier waarop we leefden, de manier waarop we aan de drugs moesten komen om te roken, want als ze me werden aangeboden en gegeven zou ik ze niet kopen, ik werd een pooier voor de dealers, om te kunnen verkopen moesten ze me mijn dagelijkse kater garanderen, Toen werd ik een pooier voor de dealers, ik kreeg er een bijnaam voor, ze wilden me allemaal helpen, ze gaven me drugs om te verkopen en ik consumeerde ze, ik had de grootste vrijetijdsbesteding die een drugsverslaafde maar kan hebben, verslaafd zijn aan drugs om te roken.

Maar ik stond bekend om mijn sportiviteit, om mijn training, omdat ik elke dag trainde en dat verwarde de mensen die me zagen en naar me keken, ze hadden altijd een paranoia, de paranoia die ik al in dit boek heb genoemd, het wantrouwen dat twijfelachtig is, als we kwaad doen zijn we altijd bezorgd, zal het kwaad mij overkomen?

Eerlijk gezegd raakte ik gewend aan deze manier van leven en het was moeilijk voor me om te integreren in de sociale omgeving na de gevangenis, omdat het een omgeving is die we kennen, het is een zeer kleine ruimte waar dagelijkse interactie ervoor zorgt dat we elkaar leren kennen, maar fysiek.

We willen allemaal de leiding hebben omdat we denken dat het ons recht is om een ruimte te willen veroveren die ons zelfvertrouwen geeft, om opgenomen te worden in een omgeving waar we altijd met angst te maken hebben, maar het is geen angst, het is gewoon geruststelling, we kunnen de situatie overwinnen door te weten hoe we moeten zijn, te weten hoe we moeten praten, te weten hoe we moeten zijn in de donkerste zaken die je maar kunt bedenken, in de wereld van drugs, die is heel uitgebreid, is immens en die is immens uitgebreid, alles wat je maar kunt bedenken als je het over misdaad hebt, dus alles wat je maar kunt bedenken in zaken die niet dienen om winst te maken, In dit geval, stelen, handel, met andere woorden, moeilijke aanklachten, moeilijke dingen om te doen, het gaat ook om uitbuiting als er een chronische afhankelijkheid is waarin de mensen zelf weten dat ze geen uitweg hebben, ze worden gekoeioneerd door de afhankelijkheidsfactor, ze worden bevolen, ze worden onderworpen, om geld af te persen van hun families die de pijn voelen van het zien van een geliefde in een situatie waarin ze niet in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien.

zoon die verslaafd is aan heroïne en ervan uitgaat dat alles wat verloren kan gaan in termen van menselijke waardigheid, met andere woorden, verliezen van alle waarden van de opvoeding die we hebben gehad om iemand in het leven te zijn, leven zoals ons geleerd is te leven omdat dat de waarden zijn die we gewend zijn te eren in termen van sociale orde en ethische waarden, die onze ouders ons hebben nagelaten en die we zullen verkondigen, hoeveel kinderen we , dat is de opvoeding die we zullen leren is altijd de verlenging van het leven.

In de Bijbel staat dat we geboren worden om ons voort te planten, maar we kunnen ook in de Bijbel lezen dat Kaïn Abel, zijn broer, doodde, maar hij werd gezegend en vergeven, hij werd misleid. Het gebeurt soms in het leven dat we fout worden geleid, de fatale fout, de fout die eigenlijk geschreven staat, omdat hij geschreven is door de ervaring en de vorm van de wetten waarmee we leefden en opgroeiden.

Waarom?

De kracht van de rede wint het altijd, en alle oordelen die je over het leven kunt vellen zijn soms niet juiste, alles gaat gebukt onder één factor: laster, niet grappig zijn, niet degene zijn die iedereen vindt.

ze willen verachten, vernederen; Zo voelen ze zich goed en bij gebrek aan economische macht zijn we altijd beperkt tot spelen, want er wordt ook verondersteld dat dit een spel is, met andere woorden, er zijn mensen die zeggen dat je moet weten hoe je moet spelen - dit zijn populaire gezegden - zodat het geluk ons kan treffen als we iets goeds , en dat geluk ons kan geven wat we zoeken, welzijn, goed met kunnen omgaan, kunnen helpen omdat ons dat ook geleerd is, we delen een gemeenschappelijk leven met onze ouders, onze broers, zussen, grootouders en grootvaders, omdat dit onze generatie is, omdat wij de voortzetting zijn van hun zien als wezens die voortkomen uit hun nageslacht, met andere woorden, ze weten dat we het vermogen hebben om elkaar te kennen, om te weten dat ze van ons zijn en dat ze altijd aan onze kant staan, maar ze kijken nooit graag naar of hebben nooit graag een familielid dat ze niet mogen, ze hebben een beeld van het behouden van het leven, dat bestaat uit progressie, eenheid, welzijn, niemand heeft dat graag, of iemand te zien die deel uitmaakt van onze familie of dicht bij ons staat, want uiteindelijk zijn we allemaal mensen, we met elkaar omgaan en de familiale omgeving wil ons soms te veel inpalmen, ze hebben het gevoel dat ze eigenaar zijn van wat ze hebben voortgebracht en ze maken er een manier van leven van waarover geschreven wordt in elke theologische lezing die je kunt lezen, met andere woorden de studie van religies.

We nemen allemaal morele lessen, het is gepast dat degenen die zich zo dicht bij ons voelen, die er alles aan doen om onze dierbaren goed te zien, wat er ook gebeurt, en hen nooit kwaad toewensen, tegenover het beeld dat ze in stand houden en het beeld dat hen is bijgebracht, de waarden waar ze zich door hebben laten leiden, hen niet toestaan een goede blik te werpen een situatie die misschien opgelost zou kunnen worden als het niet soms verkeerd werd begrepen. Met andere , het is allemaal heel mooi en de media brengen het ook zo over, net als de façade, we gaan een mooi plaatje laten zien, ze worden ook onder druk gezet door een macht die we allemaal accepteren als de baas, een heel moeilijk onderwerp, maar wel één dat maken heeft met alles wat er gerapporteerd gaat worden, het bestaat, we bestaan, we zullen blijven bestaan, er wordt ook onderwijs gegeven aan degenen die beweren de meesters van de rede te zijn en die soms verdeeldheid uitdragen en willen, ze hebben allemaal één ding gemeen om in stand te houden: welzijn, een welzijn dat hen meesterschap kan geven over alles wat ze kunnen nastreven en welzijn willen voor de samenleving, maar ze hebben allemaal geleefd en zijn opgevoed met een vader en een moeder, ze hebben de juiste voorwaarden gekregen om verder te kunnen komen in een carrière die ze nastreven, maar ze falen ook, maar ze vergeten altijd en worden geregeerd door beeld; ik heb dit discours in stand gehouden omdat mijn uitgestrektheid enorm is in dit leven, ik heb veel geleerd, ik heb ontwikkeld wat ik moest ontwikkelen

hoewel ik opgesloten zat dacht ik nooit aan het einde, ik wilde altijd direct contact hebben met het personeel van de inrichtingen waar ik was, mijn gevangencarrière kan ik het zo noemen, het zal beter geïnterpreteerd worden in de termen van het woord zoals dat, maar het zal moeten, het zal geïnterpreteerd moeten worden op de meest eerlijke en oprechte manier die er is in het leven. Het heeft te maken met bilaterale betrekkingen, dat zijn betrekkingen die alle naties regeren, dat zijn zaken van gemeenschappelijk belang om goederen veilig te stellen, zodat ze kunnen zorgen voor het welzijn dat in de wereld is ingesteld. Vrijheid is het moeilijkste onderwerp om over te praten, we kunnen al onze vrijheid weggeven, het mooiste in de wereld, het is het grootste plezier dat je in het leven kunt hebben, het is vrij zijn, we moeten alleen weten hoe we alle obstakels die we in het leven tegenkomen moeten overwinnen. Er zijn er heel veel, ik begin met de belangrijkste: het sociale goed, we hebben allemaal één ding gemeen, we houden van onszelf, we kunnen lelijk zijn, mooi, het maakt niet uit, we raken eraan gewend om samen te leven, uiterlijk is niet alles; soms, achter een goed uiterlijk, kan ik een minder goede kant vinden, maar het was de kant van Apollo, de kant van schoonheid, beschreven door Nietzsche, ik volgde zijn autobiografie, er is geen reden, de kant van schoonheid is degene die ons doet dromen, die ons doet aanbidden, het brengt al het goede, maar daar is het, goed gaat hand in hand met kwaad, zoals Nietzsche zei

Als we het hebben over alle wezens die op de top van de aarde bestaan, wie het ook zijn, of het nu politici, rechters, burgemeesters of voorzitters van verenigingen zijn, ze kunnen het allemaal zijn, Zelfs televisiepresentatoren kunnen charismatisch zijn en een gevoel van dankbaarheid hebben, maar niemand kan vergeven worden, het woord "vergeven" betekent dat we allemaal een reden hebben en als er vragen worden gesteld moeten we aannemen dat alles wat we doen in het voordeel is van de wetten die een samenleving regeren en dat we het woord "wet" kunnen naleven. Dat is waar ze het recht vandaan haalden om niet gestraft te worden en gedefinieerd te worden door de wet omdat het allemaal in elkaar past, misbruik bestaat, heeft bestaan en zal bestaan is de proloog.

En de proloog komt van transcendentie, een leren van het hiernamaals, we leven allemaal omdat we weten dat transcendentie meer is dan het hiernamaals, het is kunnen zijn, het is kunnen onderwijzen, is alles hebben, maar er is een sleutelwoord dat dit alles aanduidt: filosofie, een manier van leven, het plezier van leven, dit is wat een van de factoren van transcendentie vormt, we blijven zijn en we blijven leven op dezelfde manier, in de evolutie van het zijn, gegenereerd zijn, verlaten zijn maakt niemand slecht gezegend het goede dat we kunnen beoefenen is het goddelijke, het goede dat we hebben geleerd, het is ons lot dat we hebben geleerd

alles is aan ons nagelaten als een erfenis van grote waarden, dus ze verheffen zichzelf in de woorden die ze schrijven, maar dit is allemaal verheerlijking van het behouden van macht en in verhevenheid zijn, want dit alles zou mooi kunnen zijn, als alles echt vervuld en opgeschreven zou zijn, zou het heel goed zijn.

Waarom?

We zouden het breedste pad van de menselijke verrotting betreden, we zijn de slaven van de gelegaliseerde democratie, we profiteren van de situatie dat we ingesloten zijn en onderworpen aan strengere regels; soms reageren we niet op dezelfde manier als normaal op een sussende manier, dat heet de transcendentie van het zijn, de transformatie naar de wreedste kant van het zijn, dat is wat ik voelde, ik leerde uit eigen ervaring dat woede een voeding is om te leven, om te leven en te overleven het wordt gezien en dus bewezen door de waarden van de wetenschap die wordt gedomineerd als een veilige manier om te leven als het zo moet zijn, we kunnen er niet omheen, onze eigenschappen zijn divers, maar ze komen allemaal voort uit hetzelfde, mystificatie, er zijn geen wezens perfecter dan een ander, iedereen weet hoe te leven, daarvoor hebben ze gegarandeerde en geloofwaardige steun nodig voor elk wezen, we werken samen, we incasseren zodat anderen een beter leven kunnen hebben, werkloosheid, een oorzaak

Gewoon, dit is een ervaring die jullie allemaal met mij zullen delen, ik heb dit verhaal de voortzetting van het zijn genoemd, het zal de uitbreiding van deze editie zijn.

Het begon allemaal nadat mijn ouders uit elkaar gingen, ik werd toegelaten op een nonnen school in São Miguel, dat was de naam van de school, ik bracht vakanties door met mijn vader, ik was er hecht, maar na de scheiding had ik geen goede relatie met mijn vader, en daar begon het allemaal, mijn moeder was verhuisd naar Pontinha na de scheiding, ik was ongeveer 10 jaar oud, toen ik aankwam en Pontinha leerde kennen, rende ik weg van de school, ik accepteerde die manier van leven niet, maar ze pakten me, Ik was een onschuldige, ik wist dat de kracht van de wet bestond, mijn vader was in het leger, ik durfde de weg op te gaan vanwege de verhalen die mijn vader me vertelde, over een man die in het leger diende, hij diende de natie, een harde man zoals ik al zei, maar hij liet zich meeslepen door zijn passie om van een andere vrouw te houden, een goede man, fysiek krachtig, intellectueel ook, ik profiteerde ervan dat ik zijn genen had geërfd, ik had hem als held, dit was al het leren dat later getransformeerd werd.

Waarom?

Ik wist dat ik kon domineren, vanaf moment dat ik scheidde, omdat ik bij mijn moeder bleef werd ik onafhankelijk, ik kreeg mijn moeder een minnaar, een hardwerkende man, hij werkte op het postkantoor en hij werkt, hij is een man van waarde, het begon daar ook, ik moest mijn moeder helpen en ik werd de dominator van de zaak, alles werd goed , Ik had spijt van, ik huilde, maar ik won, ik denk dat dit het meest geschikte onderwerp is, ik hield van ze als van niemand anders, gelukkig gaat het goed met ze, ze hebben hun eigen leven, het was normaal dat er ruzies waren, maar ze hadden altijd gelijk, ik was degene die verdoofd was door de transcendentie van meer willen, ik wilde hebben zonder iets te doen, ik dacht dat dat makkelijk was.

Ik begon te werken om mijn moeder te helpen, maar ik besepte al snel dat ik me niet zou laten domineren, dus ging ik aan de slag als stoffeerdassistent, dat is degene die de structuur maakt die gegoten en gestoffeerd moet worden, ik werkte in mijn buurt in Pontinha, ik werkte daar samen met Toninho, een jongen van mijn generatie, ik had meerdere broers, maar ik was de favoriet.

Er werkte daar een man die de lijstenmaker was zodat hij de bank kon stofferen, hij zag er robuust uit en ik wilde hem niet meer, agressieve manieren van

Ik had dit al meegemaakt met mijn vader, dus koos ik ervoor om de situatie om te keren, ik voelde dat ik de capaciteit had om verder te komen in het leven, het woog niet op mij, maar ik had mezelf die dag te schande kunnen maken, uit een verlangen om hem niet , maar om mezelf te beschermen, gooide ik een steen ter grootte van een hand, maar ik gooide hem verkeerd, ik wilde de waarschuwing geven.

Ze accepteerden me daar nog steeds, ik bleef werken en toen ben ik vrijwillig weggegaan, maar de eigenaar stierf ook aan HIV, het was een situatie die ik niet leuk vond, ik zag hem lijden in zijn ziekte, maar ik heb hem altijd gerespecteerd, ik verloor mijn baan, ik begon in actieve arbeid, dat wil zeggen, in jargon wordt het gebruikt als de baas zijn, en het niet pikken van bazen, we willen onafhankelijkheid, ik voelde me als de zoon van een leeuw, en zo gedroeg ik me ook.

In maart 1996 werd ik gevonden in de avenida metro, er was al een reeks berovingen geweest in de metro, er waren meldingen geweest van de misdaden die daar plaatsvonden en bij die gelegenheid kwam er een PSP langs die ons om identificatie vroeg, en dat was het, er was al een record, een week eerder was ik in het Benfica superblock beschuldigd van het beroven van een lezer, maar de jongen die me vergezelde, Ricardo, was voorzichtig, onervaren, hij kwam uit Ovar en kende de stad niet, maar hij wist de weg, hij was een drugsverslaafde, en op dat moment was hij een drugsverslaafde.

Toen ik cocaïne gebruikte, dacht ik dat het goed zou zijn om een veiligheidskruk te hebben, met andere woorden, om mezelf goed te beschermen voor de toekomst, met andere , om een kracht te hebben, een vereniging voor vooruitgang.

Maar nu komt de structuur, een van de belangrijkste factoren in iemands vermogen tot loyaliteit, de uitweiding begint, dat is hoe ik ontdekte wat ik al wist, dat je niet kunt vertrouwen als je het niet weet, maar mijn ervaring was enorm, het was enorm, ik was zeker van mezelf, ik was goed in wat ik deed, ik had al verschillende gewapende overvallen uitgevoerd, ik koos een pad waarbij ik niemand kwaad deed, alleen het geld kreeg.

Waarvoor?

Om te kunnen leven, heb ik me bij deze manier van leven aangesloten en in maart 1996, om precies te zijn op de 28e, werd ik op de hoogte gesteld van een arrestatiebevel dat zou zijn gemeld, ik hoef alleen maar de inleiding aan dit onderwerp toe te voegen, een week eerder was ik gearresteerd in het superblok van Benfica, ik sliep in een auto, de eigenaar van de auto was een luitenant-kolonel bij de luchtmacht, een man die al overzee was geweest, ik was gewend om daar te slapen, maar ik had nog steeds een huis in Pontinha, in feite was ik die nacht met Ricardo, en we stalen een reader en vielen in slaap in de auto, we waren

verrast en wakker gemaakt door agenten van de PSP, ze hoorden bij het super politiebureau van Benfica, maar ik werd niet bang en ik zei tegen Ricardo dat hij niet bang moest worden, hij moest sterk zijn en nee zeggen tot het einde, er was geen bewijs van het tegendeel, maar hij waarschuwde me dat de politie zou kunnen komen opdagen, maar ik stelde hem gerust, ik vertelde hem dat alles in orde was, ik had veel whisky gedronken en ik wilde slapen en ik had geen zin om naar huis te gaan en ik woonde daar in de buurt. Dit gebeurde, het was de ergste twijfel die een man kan voelen als hij lesgeeft en de situatie van het moment traint die kon gebeuren, die dag kwam ik ermee weg. Hij slaagde erin zich aan mijn regel te houden om niets te zeggen te hebben, maar ze waren niet overtuigd en gingen alle autoportiers in de buurt halen om te vragen of ze iets wisten van een overval, een blauwe cd-speler, maar we hadden al eerder verschillende misdaden gepleegd en ze maakten allemaal deel uit van de overval en de ontvoering. We gingen naar het onderzoek in de avenida metro, het politiebureau was in Marquês de Pombal, het hoofdstedelijk politiebureau van Lissabon, we werden ondervraagd, ik zei niets, ik ken Ricardo's gesprek niet, maar omdat ik al een geschiedenis had van een week eerder in een identieke situatie te hebben gezeten, vertrouwde ik hem.

Die dag verlieten we het politiebureau, ik had niets te zeggen, ik vertrouwde op zijn getuigenis zodat ik ermee weg kon komen, ik was op dat moment mijn rijbewijs aan het halen, ik werkte, maar ik kreeg al een werkloosheidsuitkering, ik ging maar door.

Ik haalde mijn rijbewijs, ik ging de code doen, ik slaagde, ik reed al, ik voelde me goed, ik had veel plezier en toen werd ik gedagvaard, ik kreeg een arrestatiebevel van justitie, ze haalden me thuis op, ik kwam van de sportschool, ik meer dan een maand getraind, toen ik naar justitie ging, begreep ik het, Toen ik werd op het Marquês de Pombal politiebureau, zei ik niets, maar Ricardo alles, ik ging verder met mijn getuigenis, in de fase van het vooronderzoek was het een gerechtelijk onderzoek, ik had hen niets te zeggen, er was niets bewezen door de flagrante factor. Daarom kon ik zo'n beslissing niet accepteren, het zou zijn alsof ik mezelf opgaf, misschien het beter geweest om het anders aan te pakken, de waarheid te vertellen, mee te werken, berouw te tonen, maar ik beoordeelde mezelf op mijn wijsheid, ik wilde ook met gerechtigheid spelen, de rechter die me veroordeelde was een man die een aantal ongelukkige ervaringen in zijn leven had gehad, een van zijn dochters stierf aan een overdosis en andere overgebleven kinderen waren ook verslaafd aan drugs, ik werd gewaarschuwd door de advocaat, of ik sprak de waarheid of het zou hard werken worden, maar ik vertrouwde op mezelf.

Ze me niet zoals ze had moeten doen, ze wist niet hoe ze operationeel moest zijn in de legitimiteit van de plichten die ze moet vervullen, als vertegenwoordiger van de wet, in die tijd had ik geen persoonlijke advocaat en ik heb er nooit een gekregen, ik moest er een inhuren na de gevangenis, nadat ik was veroordeeld, nadat ik was veroordeeld.

Ik wist dat ik op een tweesprong stond, er was getuigenis, ik wilde het niet aannemen, ik betaalde een dure prijs voor mijn gebrek aan samenwerking en het kwam allemaal neer op mijn grote veroordeling, ik dacht zelfs aan zelfmoord.

Het was een trieste dag voor mij, ik zwoer mezelf dat ik alle ongunstige situaties die op mijn pad zouden komen zou overleven, het was het begin van het einde voor mij, ik verloor mijn vrijheid een tijdje geleden, ik nam een zware ketting en ik slaagde erin te overleven.

Het was toen ik won dat ik de kunst leerde om mezelf te kunnen verdedigen door mezelf, iedereen respecteerte me, inclusief de administratieve macht die de functies van de gevangenis uitvoert, want dat zijn degenen met wie je te maken hebt als je iets wilt winnen, zij zijn de meesters van het stuk, met andere woorden, zij zijn de meesters van het gebied dat ze domineren, ze denken dat ze dat zijn, Ze worden bevolen om te doen wat gedaan moet worden, om het pad van loyaliteit te volgen, ongeacht hoe het lijkt, hoe het is en hoe iedereen , maar er is een onderwerping die diskwalificatie is, wanneer ze deze positie bekleden denken ze dat ze de meesters van de situatie kunnen zijn, ze leggen zich niet neer bij het eenvoudigste wezen moet leven, het is de prognose van wat komen gaat.

ze studeerden en de rampen die ze begingen, niet één, niet twee, niet vier, het waren er meerdere, heel veel, ik noemde ze de kruisiging van de meest ongelukkigen, maar ik verhoogde mijn moreel omdat altijd hoog was, het begon allemaal met mijn intrede toen ik aankwam op de I.P. Linhó het was een moeilijke intrede, heel moeilijk, ik was vol woede en de wil om te winnen, ik dacht er zelfs aan om weg te lopen als ik de kans kreeg, ik slaagde erin om mezelf te behouden, allemaal omdat ik het respect wist te krijgen van de veteranen die op de I.P. waren, en zij waren de echte pijlers van mijn kloosterleven leren.P, en zij waren de echte pijlers voor mij om het kloosterleven te leren, ik vocht, ik vocht, ik slaagde, anders zou ik vergeten worden, iedereen herinnert zich mij, iedereen herinnert zich mij graag, ik was het karakteristieke beeld, ik werd een duistere en koude leider die niet wist hoe hij moest liefhebben en zo won ik glorie binnen de gevangenis, het waren koude daden van hen die moesten weten hoe te leven en op de top van de aarde te blijven om te winnen. Ik liet de opvoeders, de assistenten, de bewakers en de directeur snel zien dat ze me moesten helpen de moeilijke strijd te winnen, ik voelde geen steun, ik keek alleen naar de omstandigheden van het moment en de hulp was barbaars, wat niet had kunnen gebeuren gebeurde, ik werd de duivel in mezelf, maar ik was niet op zoek naar problemen, ik wilde alleen maar leven en overleven, het was het moment van .

Isabel was de naam van de directrice van de school waar ik een gezond en aangenaam respect voor had. Ze begeleidde me altijd, hielp me altijd, maar werd later een woedeaanval in me, maar ik respecteerde haar altijd. En dit was allemaal te wijten aan de sterke druk die werd uitgeoefend door het administratieve systeem waarvan de directeur João G. heette. de man die van overzee was gekomen, ermee wegwam toen ze hem probeerden te vermoorden, zijn verhaal is bekend, hij had een aantal jaren de leiding over de administratie van Linhó, tot na mijn overplaatsing, ik leerde hem goed kennen, hij was zelfs een man met wie je kon praten, hij was een communicator, hij interesseerde zich voor het onderwerp, Hij interpreteerde me verkeerd, misschien vanwege de afgevaardigden, ik stond goed aangeschreven in de professionele kring, iedereen respecteerde me als maatje en deze directeur wilde het hoogtepunt van zijn carrière, met andere woorden, ik ben hier om te domineren, ik ben hier om te winnen wat er ook nodig is, ik zal goed aangeschreven staan, dat was zijn doel, onder andere kon hij nog meer zeggen. Een van de zaken waar hij zich het meest voor inzette was de drugshandel, hij hielp graag drugsverslaafden, maar hij eiste er wel een prijs voor terug, hij speelde met de wet, hij had invloedrijke macht het ging om het beoordelen van de aanvraag voor voorlopige en voorwaardelijke vrijlatingen en vrijlatingen onder open regime, hij was geen slechte kerel, alleen degenen die hun eigen gang gaan degenereren niet en ik koos voor de harde weg, de weg die niemand graag volgt, maar ik koos ervoor om hem te volgen, om de weg te volgen die het beste bij me paste.

Ik was voorbestemd, als je het over het lot hebt heb je soms gelijk, je zit niet ver van de werkelijkheid, ik had veel dromen toen ik een kind was en het waren dromen die in nachtmerries veranderden, een doorgang in de woestijn had ik al voorzien, ik had mijn toekomst al gezien, maar het werd me allemaal in een droom voorgespiegeld, Ik werd zelfs vergezeld door heksen die zo werden genoemd, ze gaven mijn dromen door omdat het moest, de kracht van de vrouw was groot, ze hielp me, maar de nieuwsgierigheid werd gewekt na mijn arrestatie, ik had een groot geschil met mijn broer en ik wilde beter zijn dan hij, een gezond geschil, hij wilde zijn en is net als ik. In die tijd gingen we op jacht naar waterslangen om te mikken, we speelden snooker, soms hadden we zware tegenstanders, maar we wonnen altijd, ik wist dat hij goed was; vandaag is hij luitenant in het leger. Mijn vader gaf me de meest directe steun die hij kon geven, hij gaf het hem, hij hielp hem met zijn opleiding, allemaal omdat er een scheiding was. We zitten midden in mijn binnenkomst in Linhó, het was zwaar, vanaf het begin wilden de bewakers me grondig leren kennen, het was een normale binnenkomst als we het hebben over de sfeer daar, het was een sfeer van eisen, zowel bewakers als gevangenen wilden winnen, er was daar een goede directeur, Manuel, maar hij was corrupt, maar hij deed niemand kwaad, hij won gewoon en deed zijn werk en hielp ook, drie jaar lang was ik onder zijn hoede.

hij werd uit de functie directeur gezet, maar werd voorzitter van de parochieraad, maar hij kon nooit datgene kwijtraken wat hem ertoe had gebracht Linhó te verlaten, hij was een goede man, hij wilde het welzijn van iedereen en tegelijkertijd deed hij niemand kwaad, er was werk aan de winkel, in de B-vleugel, die als de killervleugel werd beschouwd, het had de bijnaam de killervleugel, voor alles, voor de infrastructuur bovenop en als je bezoek kreeg in de salon, viel er water, het was het resultaat van het gebrek aan , we moesten onze paraplu's openhouden, omdat we in zo'n corrupte omgeving leefden dat de directeur een voorstel accepteerde op basis van geld dat hij kon exploiteren van het directoraat-generaal gevangeniswezen, hij kwam ermee weg, het voorstel was gebaseerd op de inrichting van het trainingsveld, dat wil zeggen, het voetbalveld, het was modderig vuil, erg zwaar, dat was zijn bijnaam, je kon hem ook Slender noemen, maar hij was goed, hij wist ook hoe hij moest lopen, hij wist hoe hij moest manipuleren.

het systeem, als er corruptie was, dan zouden we daar ons voordeel mee moeten doen.

Op dat moment was ik halverwege een straf van 16 jaar en had ik acht jaar gezeten voor het bewaren van het geheim, maar het zou niet op de beste manier aflopen omdat er mensen zouden worden benadeeld omdat dat nu eenmaal zo moet zijn, het hoort bij het systeem,

het systeem op deze manier is opgezet moet er een rechtvaardiging zijn, en daarmee ging er weer een jaar voorbij, het was het derde jaar dat ik in Linhó was en het echte dilemma kwam

van corruptie, de verkoop van drugs goedgekeurd door het hoofd van het management, ze manoeuvreerden alles met behulp van de gevangene, die door hen werd vertrouwd, een machtige drugsdealer die zijn brood had verdiend met de verkoop van drugs, zijn naam was Luís Torres, hij had zelfs een zoon in de gevangenis, er was een aanbod van het bedrijf SKIP toen ze de zakken maakten en vulden, ze betaalden xis, ik werd zelfs uitgenodigd om daar te komen werken, ik heb het niet aangenomen.

het feit dat de mannen die deze rol moesten vervullen

Ze gaven toestemming voor de betaling in drugs en hielden die.

Het geld werd onmiddellijk overgemaakt via de computer en toen ontstond het echte probleem van Manuel T.. Er was een gerechtelijk onderzoek, er waren opzettelijke overschrijvingen, met andere woorden, laten we ons imago opkuisen, maar ze konden het niet allemaal opkuisen, ze gingen naar de rechtbank, het gerechtelijk onderzoek had verdachten, en een breed scala aan getuigenissen, maar ik getuigde niet, ik werd zelfs niet opgeroepen om te getuigen, ik was ook niet van plan om veel te zeggen, ik zou gewoon mijn bezittingen veilig stellen, ik voelde dat het de moeite waard was om de zaak te behandelen, ik kon er iets mee winnen als ik mijn mond hield, weinig wist ik dat ik een zware prijs zou gaan betalen.

Agent Pardal bleef uit het gevangeniswezen, chef Amorim moest met vervroegd pensioen, Manuel T. slaagde er zelfs in om burgemeester van een parochie te worden.

Er was een verandering in het management, João G. was de volgende naam in de E.P. administratie. Ik had een ambitie, te groot zelfs voor de context, toen het werk aan vleugel B begon om de omstandigheden te verbouwen, de helft van de vleugel was gesloten voor het werk, bevond ik me in de cel met Carlos - hij was de zoon van de moeder van een universiteitsprofessor, hij was secretaris van het schoolhoofd, maar hij was drugsverslaafd, tijd tot tijd, Hij was chronisch drugsverslaafd. Ik had medelijden met hem, want ik zag hem steeds verliezen, hij kon zich niet ontwikkelen, hij berustte in consumptie, maar hij was intelligent, hij was een scherpzinnig persoon, maar in de drugshandel waren de zwarten de baas, hij had problemen met hen, hij vroeg zelfs om bescherming toen ik met hem in zijn cel zat, maar het grappig dat niemand ooit met mij sprak of geld eiste of schulden die hij moest betalen, ik verdedigde hem zelfs, maar hij werd verraden, hij liet me een schuld na voor heroïne aan de man die hem al in elkaar had geslagen voor schulden, ik accepteerde het en ik was het hem schuldig, Ik was er niet bang voor omdat heroïne me in een wild wezen veranderde, totale overheersing, het was vanaf dat moment dat ik een hard leven moest leiden, het was het toppunt van mijn woede om iemand te zien lijden omdat ze me allemaal de reden gaven, ik had verschillende handgevechten, ze konden me niet verslaan, ik won de zaak, ze hadden daarna allemaal mijn steun nodig om te functioneren en te verkopen en goed te zijn bij de mensen.

Ik had gratis heroïne, ik was tevreden omdat ik spectaculaire waarden had, ik was een maat, ik was een vriend en ik verdedigde de zaak, maar ik was heel kwaad dat niemand me tegensprak ook al gebruikte ik heroïne. Ze leerden me allemaal respecteren, het waren criminelen, ze kenden elkaar allemaal in de omgeving waarin we zaten, ze werden gerespecteerd, ze haatten me zelf, ze boden me heroïne aan om te gaan studeren, het was de enige manier die ik volgens hen had om een gezond beroep te hebben en te leren, het was de voortzetting van de consumptiecyclus, ik voelde me goed, ik was eraan gewend en het nam verlangen om te eten en seks weg, het was de ideale manier om de tijd in opsluiting door te brengen zonder last te hebben van het probleem van seks en eten.

In 1998 werd ik overgeplaatst naar Vale de Judeos om een timmercursus te volgen, maar ik maakte die na tien maanden niet af en keerde terug naar Linhó.

Ik ging rechtstreeks de straf in, het was het zogenaamde 111-regime, het harde regime, waarin we wachtten op een onderzoek dat kan leiden tot sancties of disciplinaire consequenties, ik betaalde, ik betaalde de prijs voor het opeisen van een recht dat ik had, namelijk televisie, radio, maar ze namen me dat allemaal af en iedereen kende me bij de naam die ik mijn huis gaf.

Susana had ik van mijn moeder gekregen, het was geweldig want ik had de televisie altijd in mijn cel. Soms verzon ik dingen, ik nam hem mee en verpandde hem, ik huurde hem zodat ik hem kon gebruiken op dagen dat ik me zwakker voelde, maar ik had er een oneindige liefde voor, ik zou bereid zijn hem te doden als iemand me verwende, ik heb het een paar keer gedaan, ik voelde me niet goed.

Ik ging naar 111 en werd gehoord door het hoofd van de gevangenis, het hoofd van Amorim, van Mozambikaanse afkomst, maar Portugees, een lange man, maar mager, hij was geen slechte kerel, hij wilde gewoon het gebied onder zijn controle hebben, hij wilde het rustig, zo zei hij tegen mij stop met zo te praten of we worden boos, ik zei ja, ik kon boos worden, ik was bereid om dat te doen, dat is toen ik het kantoor van het hoofd verliet, dat wil zeggen, zijn bureau, hij werkte daar al vele jaren, de bewaker Baptista, Hij dronk veel, maar hij was eerlijk, hij wilde niemand pijn doen, hij was net als de baas, hij wilde zijn, ik werd verrast door deze bewaker, hij probeerde me aan te vallen, het lukte hem niet, er waren een paar andere bewakers die daar waren, bij de telefooncentrale en ze zagen de verwarring, ze omsingelden , ze probeerden me weer aan te vallen, het lukte ze niet, het nog een paar minuten door, maar hun aandringen was mijn weerstand, het was toen dat een bewaker van in de 50 verscheen, de bewaker Ferro, hij sprak met me,

Hij zei dat ik moest stoppen en dat niemand me zou slaan, maar ik had de bewaker Batista en het hoofd van de gevangenis, chef Amorim, al geslagen, ik had ze niet veel schade toegebracht, ik wist dat ik zou verliezen, dus zei hij tegen me, je gaat geboeid naar het beveiligingspaviljoen, ik werd geboeid door de aanwezigheid van de chef, hij was degene die het bevel gaf, hij beval de bewaker Ferro en ik ging naar het , de chef zei me de handboeien af te doen en beval me de cel in te gaan, omdat ik in bewaking zou zitten tot het onderzoek was afgerond.

Eerlijk gezegd kreeg ik respect voor de man, hij was een man, hij was een baas, hij gaf het goede voorbeeld, want de instellingen die de krachten van onderdrukking vertegenwoordigen, moeten door iedereen goed bestuurd worden, zodat iedereen zich goed voelt. Voor mij was hij de meest humane baas die ik ooit heb ontmoet. Ik werd gestraft zoals logisch zou zijn, ik zou moeten boeten voor de daad zelf, maar ik kreeg ook hun respect, ze stopten zich te bemoeien met ons directe leven, dat van het moeten overleven, zelfs in de gevangenis leven we, ik noemde het de onherbergzame plaats, het identiek zijn door de uitdrukking zelf, naar een plaats waar niets bestaat, We leven alleen maar om te leven, maar we moeten geloven, ik had al gehoord van moord, er waren verschillende *mareações* geweest, dit is een slang woord om te gebruiken in het leven van de misdaad, met andere woorden het betekent moord, dus ik had al een paar situaties begaan die slecht konden aflopen in de gevangenisomgeving, vergezeld van

met Hugo Rasta, Rasta is zijn bijnaam, hij ging naar de gevangenis toen hij 16 was, hij woonde in de Hongaarse wijk, ik ontmoette hem op een moment dat hij een straf uitzat in het veiligheidspaviljoen, ik zag een jongeman die al een paar jaar oud was uit Linhó, en ik kwam met hem in contact

Ik gaf hem een sigaret, maar ik zag hem niet meer omdat we zoveel uren opgesloten zaten, het was een toevallige kennismaking, het was een moment, want ik had hem daar gezien, hij was daar, in de B vleugel, de vleugel die als moorddadig werd beschouwd, hij was in de A vleugel, een rustige vleugel, daar zaten gevangenen die werkten en rustig wilden zijn in de gevangenis, maar er waren ook consumenten, er waren drugsdealers en er was er een die nu nog steeds in de gevangenis zit, zijn naam is Delfim, ik zal verhaal zo uitleggen, hij zocht me op, ik zag hem snel de eerste keer dat ik hem ontmoette, hij was sluw, Hij was een goede chavalo, maar hij ook een wilde jeugd gehad, door de weg die zijn ouders waren ingeslagen, terug naar Kaapverdië, op zoek naar een beter leven, door de historische banden die er bestaan in de kennis en als zodanig gezien hadden ze de ontberingen van het leven, ze leidden geen gemakkelijk leven, ze moesten in de Hongaarse buurt wonen, een buurt met mensen die voornamelijk uit Kaapverdië kwamen, de bouw van de huizen was niet erg goed, maar ze boden de minimale voorwaarden niet op straat slapen, een dak hebben, hoe ellendig het ook was

dat wil zeggen, ze hadden een opleiding, hun huizen werden schoon en netjes gehouden zoals diegenen die een echte opleiding hadden genoten, maar was sociale ongelijkheid, ze moesten veel werken en deze mensen waren goede mensen, ze verwendeten hun kinderen graag, maar ze hadden geen tijd voor hen, ze moesten werken om een eerlijk leven te hebben, een leven van welzijn, Het is goed en soms kan de afstand een schok veroorzaken, de kinderen beginnen op te groeien, ze brengen veel tijd door weg van hun ouders, de wettige volmacht als je wilt , om onafhankelijk te zijn, om zelfvoorzienend te zijn, om te zoeken naar wat goed was, maar het viel in drugs, het was een contact net als het contact dat ik had toen ik gestraft werd, maar dat ik toen , Omdat ik het oogcontact verloor en ik geen tijd had gehad voor directer contact, herinnerde ik me hem niet, maar hij kwam naar me toe, ik was op afdeling B en ik was veel aan het sporten en hij kwam langs en vroeg of ik wilde kaarten, het typische Kaapverdiaanse spel bisca, en ik raakte daar bevriend met hem, maar het duurde veel , tot op de dag van vandaag, maar op dat moment gebruikte hij ook heroïne, en toen herinnerde ik me dat ik hem had gezien bij de intendente, daar waren duistere deals aan de gang, de zwarte markt waar alles in orde is, zolang niemand iemand kwaad doet, het was op een slecht moment dat ik me op het eerste gezicht realiseerde dat de jongen sluw was, hij had een ziel, zijn uiterlijk had een rasta...

Groot, wild, maar goed verzorgd, dat was het beeld toen ik hem voor het eerst zag, en ik realiseerde me dat hij een jongen was die in de ogen van de maatschappij als zodanig werd gezien, de outlaw, de man die in de marge van de maatschappij leeft, maar willen allemaal graag dat ons welzijn , zodat we onszelf kunnen beschermen, zodat we voor ons welzijn kunnen zorgen, Maar we weten ook dat het goede hand in hand gaat met het kwade, en de acties die daaruit voortkomen maken het moeilijker om te leven, hij was overgeplaatst van afdeling A naar afdeling B, hij zat in de cel naast de mijne, hij zat in de cel met Tiquinho, een andere Kaapverdiaan, bravo zat ook al een tijdje in de cel, nadat ik hem had ontmoet wist ik dat hij al in de cel zat, ze zouden verschillende verhalen hebben, ik zal je Tiquinho's verhaal later vertellen, diezelfde ochtend na de nacht van de overplaatsing keerde Tiquinho terug naar afdeling A, hij had een deal gemaakt met het management, samenwerken door de ander in de stierenkop te steken, het is een andere uitdrukking die ook in straattaal wordt gebruikt, wat betekent dat je de ander moet laten hangen, zodat hij zichzelf kan redden, hij zag er niet slecht uit, hij zat in het midden en we konden goed met elkaar opschieten, maar Hugo bleef in de B vleugel, die nacht spraken we door het raam, we konden op die manier contact met elkaar maken, we waren erg close, en ik hoorde een hoop lawaai in de cel, het trok mijn aandacht, binnen de gevangenis moeten we de perceptie hebben van wat er aan de hand is.

Gevaar is wat ons doet leven en helpt winnen, het brengt ons de ziel van de wil om te zijn, de ziel die we allemaal graag belichamen, een sterke ziel vol moed behendigheid en sluwheid.

De avond voor de volgende ochtend spraken we elkaar voor het eerst sinds lange tijd weer.

raam, toen ik een geluid hoorde vroeg ik het:

- Wie is daar?

Ik had geluid gehoord, zei hij:

- Ik ben Hugo, plus Tiquinho.

Het was hun manier om hem te straffen voor de overtreding die ze diezelfde dag hadden begaan toen ze werden overgeplaatst naar de B-vleugel, het was routine, toen zei hij tegen me als ze de deuren openen, in dit geval de cellen, kom dan met me mee naar de A-vleugel, maar hij zei dat ik mijn mond moest houden, maar ik dacht, dit was Hugo, hij was de ster, hij was de man van het moment, hij was verslaafd aan heroïne, hij eiste dat de dealers hem drugs zouden leveren zonder geld, het was een verplichting, hij eiste het, een rebelse jongen op een enorme manier, dat is wanneer de overval gebeurde, ik liet de deuren open, ik ging niet naar buiten, maar ik wist dat hij dat zou doen, ik wist dat hij wat hotness had in A wing, een slangwoord ook hotness, wat kan worden opgevat als in het jargon van de misdaad een routinegebeurtenis van degenen die op straat rondlopen.

je nat wordt in de regen.

Toen verliet ik de cel, deed mijn normale routine van ontbijten, dan naar de trein gaan, naar school gaan, naar de lessen gaan, die ochtend bij het ontbijt was ik verbaasd ze niet te zien omdat dit mijn routine was, ik was ook naar ze op zoek, ik was verslaafd, maar ik was nog niet echt verslaafd, maar ik had al een paar berovingen gedaan en wat geld afgeperst. In de loop van de ochtend kwamen ze het me vertellen, de jongens die ook consumenten waren werden piranha's genoemd, ze zochten het leven op een eerlijkere manier, maar altijd bedrieglijk omdat de verslaving hen ook toe bracht, Hugo ging met Tiquinho naar het veiligheidspaviljoen, maar er kwam een ander, Zé bola, Angolees, wonend in Chelas, ik had nooit een goed gevoel over hem omdat ik hem een trainingsbroek had gegeven uit Emilio's buurt en hij Emilio wilde beroven, hij wist dat de broek van mij was, hij had me een paar keer geplaagd, maar ik heb me er nooit iets van aangetrokken, Ik heb me er nooit iets van aangetrokken, ze kregen een smerig gevecht, Emilio uit de Bairro Alto groeide daar op in de Bairro Alto, hij was brutaal, we hadden dezelfde opvoeding en hij wilde verdedigen wat van mij was, hij wilde de eer verdedigen dat hij uit de buurt kwam, dat hij een jeugdband had, gevolgd door een aantal anderen, Profeta, ook uit de buurt en toen brak het smerige gevecht uit: Zé bola was robuust en woog ongeveer 90 kg., Emilio

hij was een droge, typisch Afrikaanse jongen, omdat hij dunner was, verdedigde hij zijn eer, hij zag de situatie onder ogen, Zé bola wilde hem van de 3e verdieping naar beneden sturen, daar vond de ruzie plaats, het was niet gemakkelijk, maar hij wist dat hij de sluwheid had om te leven en de kwestie te overleven. Nadat Zé bola zijn trainingsbroek had uitgetrokken en deze in zijn hand hield, maakten ze ruzie; Ik wist Emilio zou winnen, maar ik had nooit gedacht dat het zo zou aflopen, Zé bola wilde hem van de derde verdieping sturen, hij greep zijn benen, Emilio deed wat hij geleerd , in laatste instantie ben ik degene die mezelf moet redden, hij greep zijn nek en dwong hem te breken, met andere woorden, op het moment dat hij zijn nek grijpt laat hij niet meer los, er was een leuning voor hem of bij de ingang van de cellen, wat dan ook, en het bood niet veel veiligheid, in dit geval werd het onvoorspelbaar, vanaf het eerste moment dacht ik dat ze gingen vallen, met andere woorden ik anticipeerde op de actie, Maar toen dacht ik, en ik had nog een paar seconden na het zien en voorspellen, en ik dacht dat het niet zou gebeuren, maar het gebeurde, Emilio greep zijn nek en liet niet meer los, en met de kracht die Zé bola liet zien, combineerde hij twee monumentale krachten, niet weglopen als je gelijk hebt, dat is altijd onze opvoeding geweest, ze vielen van de 3e verdieping, ik dacht zelfs dat de schade groter zou zijn, ik dacht zelfs dat een van hen zou kunnen sterven in die situatie, maar gelukkig werden ze gered, de kracht van het verstand wint altijd, ik denk dat het leven zo is, ik ben nu een beetje off topic gegaan, naar

om de hele reis die is gemaakt te kunnen uitleggen, binnen deze context waarin we altijd mensen ontmoeten, we houden contact omdat zij degenen zijn die ons helpen om te praten en situaties te bespreken, het is allemaal leuk als het zo wordt gezien en gedaan, we kunnen zelfs een leven hebben dat verbonden is met drugsverslaving, maar we voelen ons goed, omdat we afhankelijk zijn van drugs, maar we zijn mensen die debatteren over onderwerpen, over een grote verscheidenheid aan onderwerpen, we lezen veel zodat we over dingen kunnen discussiëren, het is altijd onze kracht geweest om te lezen, maar zoals ik al eerder zei, ik wilde alleen maar aantonen waarom ik zeg dat ik nooit een goed gevoel heb gehad over Zé bola, Zé bola brak zijn arm, Emilio had nergens last van, hij was ongedeerd, maar hij ging die dag naar het ziekenhuis, voor het geval dat. Zé bola heeft ongeveer drie weken in het gevangenisziekenhuis gelegen, ze hebben platina in zijn arm gedaan, het was het grootste probleem dat hij had, ik was eerlijk gezegd blij dat ze ermee wegwamen, ik vergaf hem de actie, maar ik weet dat hij altijd een wrok tegen mij heeft gehad, maar dat is , ik begreep de situatie, ik heb hem laten lopen.

Het was die ochtend, misschien rond 11 uur, dat Zé bola ook naar het beveiligingspaviljoen was gegaan. Ik wist dat Hugo bij hem was, ik had hem een paar keer gezien, ze waren in het beveiligingspaviljoen.

en ze namen de meest rigide sanctie in de gevangenis, die "manco" heet, het is isolatie, je mag niets in je cel hebben behalve de basisdingen, je hebt een handdoek, je hebt lakens, je hebt een boek om te lezen, je mag geen aanstekers in je cel hebben en je zit 23 uur per dag opgesloten, het is altijd moeilijk er overheen te komen, maar uiteindelijk raak je gewend aan deze sancties, omdat je het eerder hebt meegemaakt, in straf zitten, in die situatie zitten, maar je vond het niet leuk om zo te leven, je wist dat als je in de regen liep je nat werd.

Alle kwaad gedaan aan hem en aan degenen die hun straf hadden uitgezeten en daar zou het bij blijven, maar nee, tijdens de overval stak Hugo Delfim twee keer in de maag, ze behandelden de man slecht, om hem van weinig te beroven, een paar gram heroïne en ongeveer 30 escudos, dat zou ongeveer 10 gram zijn, een man die de prijs zou betalen voor zijn bijnaam Delfim, o patinhas, patinhas omdat hij in de gevangenis zat voor een treinroof, hij werd vermoord, het was veelbesproken en bekend in die tijd, een topoverval, omdat er veel geld mee gemoeid was, het was exorbitant bedrag, in die tijd waren het de treinen die het geld van de banken vervoerden tussen Sintra en Lissabon. De overval vond plaats net buiten het treinstation Sintra-Lissabon en er was een dode man, maar ze hebben nooit kunnen bewijzen dat hij degene was die de moord pleegde, nooit...

Ze slaagden erin te bewijzen dat hij het echte meesterbrein van de moord was, maar hij werd veroordeeld en tijdens zijn tijd in de gevangenis werd hij verschillende keren overvallen om de drugs te krijgen, hij gaf de drugs aan niemand, hij verkocht ze, hij bewaarde de drugs zelf, hij vond kluizen in de cel, alleen met een zweep konden ze er komen, maar dat is alles voor nu.

Hij had de Patinhas, die hij kreeg omdat hij niemand vertrouwde, hij gaf aan niemand, hij wist dat de ene hand de andere kon wassen, met andere, hij kon geven om te verdienen, hij kon helpen als mensen hem om hulp vroegen en Hugo was een rebelse jongen, hij was verwaand. Delfim werd overgeplaatst naar Coimbra, Tiquinho naar de Joodse Vallei, en ondertussen ik ook. We waren in 1998, om precies te zijn; Het was 1998, 27 juni, ik was al uit elkaar met Hugo, hij zat in een andere cel, er waren factoren die daartoe leidden, de andere kameraden die naar hem zochten waren zelf piranha's, omdat ze elke dag zo'n 30 tot 40 gram stalen om te roken en te consumeren, ze trokken de menigte aan omdat ze zich altijd oriënteerden, het heet de opeenvolging van drugsverslaving en het was op dat moment dat hij de manco verliet, we besloten dat we in dezelfde cel zouden blijven, maar die piranha's hadden het er altijd over.

Ik had hun speelruimte afgenomen omdat ze wisten dat ik de echte piranha was, ik trok vrienden aan omdat ik wist hoe ik met ze om moest gaan.

Ik wist hoe ik moest omgaan met de context van de situatie en dat is wat deze mensen die met mij leefden in de omstandigheid van het moment deden, ze spraken kwaad over mij, ze spraken kwaad over mij, allemaal met de bedoeling om te kunnen profiteren van wat het kind kreeg, ze wilden de aandacht voor zichzelf en ze wilden de aandacht voor zichzelf hebben zodat zij degenen konden zijn die het goed hadden, Ik vond dat niet erg, ik wist dat het leven zo was, iedereen wil het goed hebben en dankbaar zijn voor wat ze krijgen voor hun eigen voordeel, maar zij waren degenen die ik altijd nodig had, zij hadden mij ook nodig. We werden een verenigde kracht, met andere woorden, als ze een overval wilden, kregen ze onze hulp, maar ze er ook voor betalen, en toen werd ik overgeplaatst om een cursus te volgen in Vale de Judeos, ik was al twee of drie maanden bezig met de cursus toen Hugo Rasta werd overgeplaatst naar Vale de Judeos, Toen hij aankwam, verwelkomde ik hem als een broer, vanwege de vriendschap die ik al met hem had. Er zijn vier afdelingen in Vale de Judeus, afdelingen A, B, C en D, ik zat in D, ik zat op de afdeling met Delfim die al was overgeplaatst van Coimbra naar Vale de Judeus en toen vertelde ik Hugo of hij wilde blijven.

in mijn cel, dat wilde hij wel, maar er was nog iets waar hij bang voor was, want hij had al geprobeerd Delfim te vermoorden in Linhó en hem twee keer gestoken, hij wilde de man van de 3e verdieping hierheen sturen en zijn neef, Bento, weerhield hem daarvan, maar hij wilde niet bij mij in mijn cel blijven, niet omdat hij dat niet wilde, maar hij was bang voor de wraak van Delfim, Hij had al verschillende dingen gedaan in de gevangenis, hij had respect, hij was een man die gemakkelijk wraak nam en als zodanig bekend stond, maar ik zei hem het te vergeten, de man zal op je nemen, niemand zal dat doen, ik had een goede relatie met Delfim, ik heb hem verschillende keren gezegd dat ik het niet leuk vond wat ze met hem gedaan hadden en hij zei me dat hij het al vergeten was.

Ik was aan het afstuderen en deze transfers kwamen van een vechtpartij die plaatsvond in Linhó. Hugo Rasta en Cadete werden beschuldigd in een moordzaak die plaatsvond in Linhó. We waren vrij jonge mensen die uit Linhó kwamen, ik zou al hun namen kunnen noemen, maar ik ga niet alleen de namen van een paar noemen, Tiquinho, Jonhson, de echte voetballer, hij vertegenwoordigde alle teams in de gevangenissen waar hij zat of gezeten had, Toni Gaivota, hij was overgeplaatst omdat hij in Linhó ook verschillende overvallen op drugsdealers had gepleegd, er was ook Zé Tó, met deze had ik veel samengewoond, hij zat nog niet in de gevangenis, ik woonde met hem onder hetzelfde dak, met een paar vrienden.

Ik had de mijne, hij de zijne.

Maar de nieuwsgierigheid van dit verhaal was omgekeerd voor mij, ik ging om met een meisje dat paardendrugs gebruikte en ze prostitueerde zichzelf ook, in feite waren ze allebei prostituees, ik hield er niet van om afhankelijk te zijn van een vrouw, maar ik vond haar leuk tot het punt dat ik met haar ging samenwonen. Ik gebruikte toen alleen cocaïne, ik vond het niet leuk dat ze heroïne en cocaïne gebruikte, maar ik hield de relatie gaande, ik vond haar leuk en Zé Tó en Ana waren ook drugsverslaafd en het vreemde aan dit verhaal is dat ik altijd tegen Zé Tó zei dat ze het paard moest opgeven, ik zei altijd dat ik geen heroïne zou gebruiken, ik raakte later verslaafd in de gevangenis en in die tijd zat ik in de Joodse Vallei, Rasta en Tiquinho waren daar, er waren goede tijden, er was veel materiaal op de markt, met andere woorden, er waren veel drugs en Vale de judeus is een gerespecteerde gevangenis, waar veel mannen die zijn veroordeeld tot maximale straffen doorheen komen en het heeft altijd de reputatie gehad gevaarlijke gevangenis te zijn, er zijn daar altijd moorden gepleegd, dus het was een gevangenis met een zware reputatie.

Omdat veel materiaal op de markt was, wilde iedereen verkopen om meer materiaal te krijgen en zo ontstond er ruzie tussen Delfim en Pinocchio, die in de gevangenis zat voor internationale drugshandel,

Hij was de leider en aangezien de man al een strafblad had in gevangenis van het noorden tot het zuiden van Portugal, begon toen opnieuw wat ik niet wilde zien of weten. Pinocchio betaalde Hugo een grote hoeveelheid drugs om Delfim in elkaar te slaan, en hij ging erop in en mishandelde de man gewelddadig in de kleedkamers, allemaal uit jaloezie; Delfim verkocht de grotere pakketten en die van hen waren zwakker, daarom betaalde Pinocchio hem om Delfim in elkaar te slaan.

Het was geen prettige gebeurtenis, maar de tijd was gekomen, omdat ik al een intern strafblad had en al verschillende straffen had uitgezeten, begon ik problemen, ik werd achtervolgd door een man die Marcão heette, hij zat in de gevangenis voor de moord op zijn broer, En omdat ik elke dag moest roken, begon ik collectes te houden en bij een van die collectes dook die Marcão op, hij wilde niet dat ik het geld zou aannemen, hij dacht dat hij het recht had omdat hij er al meer jaren zat dan ik, hij luisde me erin, met andere woorden hij wilde voorkomen dat ik het geld van de collecte niet zou aannemen, omdat hij ook geld had om te collecteren. We hadden een woordenwisseling waarin hij zijn fysieke kracht toonde, maar er gebeurde niets en ik vertrok met mijn geld, maar dat was het begin van het winnen van een vijand, ik speelde zelfs een potje voetbal waarin een hoeveelheid tabak op het spel stond voor het team dat won, hij speelde voor de tegenstander en ik ontmoette hem.

Ik ging spelen met de groep die uit Linhó kwam, de mijne bestond uit Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó en Luis en we waren atleten en we wisten hoe we moesten spelen, we wilden winnen zelfs als we de tegenstander moesten onderschatten en dat is wat er gebeurde, we verloren, we verloren het spel omdat ik de leider van de weddenschap was, ik had mijn televisie ingezet in de hebzucht om een volume te winnen, ik had het aan Ramon toegezegd, Ik wilde niet verliezen, ik zei dat ik niet zou betalen, ze werden allemaal boos op me en eisten het volume van tabak, maar ze hielden zich stil, toen bleef Marcão zeggen dat hij het volume wilde en ik accepteerde omdat ik geen gelijk had, het was de afspraak van het spel geweest, hij was een atleet, hij vocht altijd voor rede en problemen als het moest. Ik ging door, maar die jongen bleef proberen me te provoceren; Op een dag stond ik op het punt om naar de timmercursus te gaan, daarom was ik daarheen gegaan, naar de Jodenvallei, die dag gebeurde het onvermijdelijke, de bewaker ging mijn cel openen, het kwam zelden voor dat ik in de cel bleef, maar die dag was ik gefrustreerd, ik had niet genoeg drugs gerookt, ik stond op het punt om de trap af te gaan naar de cursus en Marcão verscheen, hij botste tegen me op omdat hij gefrustreerd was en omdat er al provocerend materiaal naar mij was geweest, aarzelde ik niet, ik gaf een stomp en hij reageerde, maar hij deed niets.

had een kans, hij had hem al bestudeerd, hij was een vechter, maar hij was wanhopig om uit te lokken wat er gebeurde, het was sensationeel, met woorden, ik voerde geen straf uit omdat het hoofd van de afdeling er die dag was, Eduardo, zo heette hij, een man van ongeveer twee meter lang, fysiek sterk, hij was een eerlijke man, hij was een rechtschapen man en hij liet het daarbij.

Ik ging door met de cursus, altijd op mijn hoede voor avances hem, want ik was me ervan bewust dat hij de tijd had genomen om me te provoceren en dus nam ik voorzorgsmaatregelen, die we allemaal instincten hebben, gezond verstand heeft vrouwen het zesde zintuig genoemd, maar mannen het ook. Het zesde zintuig is het onvoorziene, het is weten hoe je moet spelen en weten hoe je moet zijn en respecteren, daarna gebeurde er niets meer, ik probeerde daarna te provoceren, maar dat lukte niet omdat mijn kern sterk was, die was veiliggesteld door Hugo Rasta, een van de meest gerespecteerde mannen in de tijd dat ik in het klooster woonde, ik beschouwde hem alleen niet als de eerste, want de eerste, dat was ik; Alles wat hij leerde, de moed die hij toonde, ik had de moed al gehad en ik was al geslaagd, ik absorbeerde, ik absorbeerde de moed van de wetenschap dat ik daar een krijger had, een loyale man, een dichter, een man die van poëzie hield, maar zelfs daarin was ik beter dan hij. Ik luisterde graag naar hem, ik schreef verschillende verzen, een ervan is aan hem opgedragen,

Ik was de beste, ik was de charismatische figuur van de tijd toen ik vluchtte, ik was sluw, ik was sterk, ik was ongeremd, ik slaagde erin om wraak te nemen in het midden, waar ik leefde met de rest van de gevangenisbevolking, ik ving velen, maar het waren allemaal vreedzame mensen, mensen die werkten, maar ik niet. Toen ik stopte met werken en mijn diploma haalde, werd ik wat ik niet wilde worden, de leeuw van de duisternis, ik ging terug naar Linhó, toen ging alles in mijn voordeel omdat ik was teruggekeerd naar het huis waar ik al was geweest en had gedomineerd, dat was de bevestiging van mijn wezen, de wedergeboorte van de dominantie die ik al had gehad in dat huis, omdat ik het respect had weten te behouden, het was zwaar, dus ik besloot te zoeken naar makkelijkere manieren om te overleven dan de moeilijke die ik al had gevonden.

Het is een centrale gevangenis in Lissabon, het herbergt alle soorten schoften die in het leven bestaan, sommigen van hen gingen in de misdaad door toeval, anderen gingen in de misdaad uit geweten, er was altijd de goede factor, ik vreesde niets meer dan mezelf, want ik had alles al gedaan, van de goede te zijn, de vriend, de beschermer, de verzoener, degene die alle situaties begreep, die bitter waren, die gezegd werden door degenen die zich op mij afreageerden, omdat ik een groot medeleven voelde, ik had het gevoel van eenheid aangenomen en ik wilde niet in desillusie vervallen. Ik vervolgde mijn weg om voorwaardelijk vrij te komen, maar er was nog een lange weg te gaan.

Ik nam een besluit dat ik niets zou doen wat mij zou schaden, maar dat ik zou werken om mijn vrijheid te krijgen. Alles werd ingewikkeld omdat ik het moest opnemen tegen een goed gestructureerd management, maar ik had alles kunnen winnen van dat management. Op dat moment accepteerde ik niet dat het motief achter dit management zo rigide was, dat het een autoritair regime was, omdat ik er niet klaar voor was om dat regime te accepteren, ik wilde zo snel mogelijk uit de gevangenis, maar het werd nog moeilijker, maar dat laat ik voor latere lezers, zodat ze hele reis kunnen begrijpen die ik nooit moe word om te herhalen, wat moeilijk was, omdat het ten tijde van de overgang van Manuel T. was; de directeur die ik had ontmoet. De directeur die ik had ontmoet, werd vervangen door João G., een man die uit Macau kwam, een voormalig inspecteur van de rechterlijke macht, een man die al een aanval had meegemaakt van de maffia die in Macau was gevestigd, met de bijnaam 24 Kilates, er werden een paar bewakers gedood, bij de uitoefening van de functie omdat die toebehoorde aan de Portugese overheid, daarom stuurden ze versterkingen van de overheid om de natie te dienen.

Hij leed onder de aanval, ontsnapte, maar zijn lijfwacht werd gedood, hij ging omhoog, bereikte het bestuur van Linhó, een rechtschapen man, hij vond me aardig toen hij me zag, hij stuurde me een bericht dat hij vertrouwen in me had, maar het kon me niet schelen omdat ik me de transformatie van het zijn realiseerde, ik beschouwde mezelf als de koning...

schorpioen, degene met gif in zijn bloed, ik riep hem niet en omdat ik dat niet deed, verloor ik.

Het begon met een minimale straf in de wooncel, het was een straf, het was niet hard, het werd beschouwd als een heel normale straf in het gezellige ritme van de gevangenis, maar voor mij werd het een nachtmerrie, ik accepteerde zo'n straf niet. Directeur João G. kwam naar mijn cel om met me te praten, om me te helpen, ik accepteerde die hulp niet, ik wantrouwde geloof, want hij had gelijk, hij eiste in ruil een directe medewerking aan alles wat hij wilde weten, ik niet bereid dat te doen, want het was nooit mijn plaats om aan die diensten mee te werken, maar het was een bewijs van wat een goede man hij was. Van deze straf kwam het ergste, ik had twee psychotrope drugs genomen, bij mijn raam stonden: de jager, Chibanga en Piranha, het was de jager die me de twee psychotrope drugs gaf, er kwam een hogere langs, hij was de man die me in de celstraf had doen belanden, Sampaio was zijn naam. Omdat het effect van de psychotrope drugs nog steeds op me inwerkte, werd ik woedend toen ik Sampaio voor mijn cel langs zag lopen, ik brak de hele cel af, stak de matras in brand, kwam eruit, toen de bewakers me gingen helpen, rende ik weg, ging naar de binnenplaats, pakte een stok en twee stenen en schreef op mijn rechterarm: wraak, wreed verlangen. Die dag was ik klaar om de bewakers of iemand anders die langs kwam te doden.

Maar ze waren slim als altijd, ze kwamen met me praten, ze hadden geen andere uitweg, omdat ze wisten dat ik woedend was en een hele vleugel had om me te verdedigen als ik dat zo uitriep, maar ik bleef niet , omdat ik niet wist hoe ik moest vechten zonder gelijk te hebben, na een paar uur accepteerde ik de verlossing, dat wil zeggen, de periode waarin we de onderhandelingen beëindigden en zodat ik niet te veel zou doen, ik accepteerde dat ze me 20 dagen in een disciplinaire cel zouden geven, dat wil zeggen slap, want toen ontmoette ik Alfredo M., de PSP, de ex-Goe, een boef, een parochiaal, hij maakte gebruik van zijn staat om als zodanig te werken, om zijn baan in de maffia te beginnen, hij was een harde man omdat al een middelzwaargewicht bokskampioen was geweest, ik kende hem goed, en dat is het moment, toen ik in de disciplinaire cel viel, dat ik een episode kreeg, die ik niet wilde hebben en die hem het leven had kunnen kosten, omdat hij al een geschiedenis had met de zwarten die disciplinaire straffen gingen uitzitten, Het was een moeilijke tijd, ik wist al wat er aan de hand was en ik had al hardop gezegd dat ik zo'n pak slaag van hem niet zou pikken, omdat het management louche was, de maffia was opgezet en alle zwarten die in overtreding waren en een of andere straf hadden gepleegd of ondergaan voor het niet respecteren van de bewakers of diensten, personeel of management, zouden via Alfredo M. betalen., hij was een ex-politieman, een ex-politieagent, hij kende velen van hen en ik kende hem al als zodanig, maar toen hij hardop verkondigde

Ik wist dat Alfredo M. naar me toe zou komen, maar toen maakte ik een fout. Ze probeerden me te vermoorden toen ik naar de kleedkamer ging om te douchen, maar dat lukte niet, er waren twee andere agenten bij hem in bescherming die me niet konden tegenhouden. Toen liet ik ze zien dat ik mijn reden om te leven wilde; het was me ingeprent als een kwestie van bairrista zijn, omdat ik al in de buurt had gewoond.

Ik verloor mijn vader vroeg, ik werd vroeg volwassen, en dit had gevolgen voor het leven dat ik later leidde, want het is de ervaring en transcendentie van de toekomst, de manier van leven van opvoeding valt erop en als het hard is, worden we gedwongen om een hardere opvoeding te hebben, vroeg brengt het wat niemand waarschijnlijk wil.

Het was toen dat de fase van Marcão voorbij was, het was toen dat ik meer reden begon te willen, er moest een beslissing komen op stuurman- en managementniveau, maar ik wist dat de bewaking, die bestond uit bewakers en managers, in de weg zou lopen, ik slaagde erin om een ander wezen te verwerven en in de weg te lopen, maar die was niet meer dan een wezen zoals ik, soms is het een kwestie van kansen, ik zocht, ik zoek en ik zal zoeken om de ziel van de Lusitano te hebben, ik ben een afstammeling van het Portugese ras van het wilde ras,

Het is duidelijk dat erfelijkheid bestaat. Soms stellen we onszelf de volgende vragen: waarom bestaan we, wie zijn we, waar leven ? Dit zijn vragen die ons doen twijfelen of we wel kunnen leven, maar we weten dat we moeten winnen, alles was geprogrammeerd om zo te zijn, ik ging verder op mijn gevangenispad, later na het gevecht van Marcão verscheen de groep die de bewakingsdiensten vormde die gevangenisbewakers werden genoemd, Ik ving goede jongens, ik ving alles, maar eerlijk gezegd wilden ze ook gewoon leven, ze wilden me nooit kwaad doen en ik wilde het negeren, zie je wel, ik leerde niet vroeg dat je niet altijd kunt winnen, ik was op een onherbergzame plek, een plek waar het leven niets waard was, ik had geen interesse in het waarderen van de ware betekenis van de mens anders dan om te dienen.

Ik diende, ik diende alles wat ik moest dienen, ik was gehoorzaam, ik wist dat er in politieke macht, in sociale macht, in onderdrukkende macht altijd één ding is, je moet weten hoe je moet vergeven. Ik had een held kunnen zijn die door hen werd geprezen, ik keerde terug naar de Joodse vallei totdat ik uit de cursus werd gezet, ik keerde terug naar Joodse vallei, ik vond dezelfde leiding in Linhó omdat zij waren wat ik niet wilde vinden, ik rebelleerde tegen alles en iedereen voor alles wat ik had meegemaakt, ging dat, ik leefde met alles
 ik misschien doen om het allemaal te overleven
 wat hij kon verwachten omdat de vijanden machtig waren

Ze waren de machines die alles opaten, ze werden piranha's genoemd, met andere woorden, ze moesten alles overleven, er was het diplomatieke deel, het aangaan van relaties, met andere woorden, we hebben een opvoeder, we hebben een assistent, een psycholoog, een dokter en een advocaat, wat heb je daaraan als er echt niets te zeggen valt. Ik heb liefdes gehad, platonische liefdes die in de weg staan van het zijn, in dit geval een man, ik had alle geneugten van het leven al gehad, ik hield van een vrouw die nog steeds in mijn geest in mijn ziel in mijn leven aanwezig is, het was een intense passie, een van de meest duurzame relaties die er kunnen bestaan, die worden verlengd. Houden van, plezier, houden van het wezen is de behoefte om het wezen naar je zin te houden om te overleven.

Het verhaal gaat rechtstreeks naar de laatste omstandigheid van het zijn, iedereen kende me al, ze wilden me op de proef stellen, ik alles onder ogen zien, van de ergste nachtmerries, die we leren voordat we naar bed gaan, het zijn verhalen die verteld worden door de vader en de moeder, zodat we in harmonie en welzijn kunnen leven, zodat welzijn kan zegevieren en we de gaven van erfelijkheid kunnen behouden vanaf het begin van het zijn, alles, ook al wordt het geabsorbeerd door grootte, de uitgestrektheid is immens als we het hebben over de vereniging, de gelijke rechten van

zijn. Er is ons allemaal een missie toevertrouwd, die volhardt, die zal blijven groeien, ik zal die blijven zien groeien, met kracht, precisie van de momenten van actie, daarvoor zal ik nauwkeurigheid moeten hebben. Het is met vergeving, ik zette het leven voort zoals het moest en ik ving eerlijke, ware mensen, het was allemaal geweldig, ik ving mensen die tot alles in staat waren, ze waren vastbesloten om alles te doen, omdat ik de zin had om te leven zoals zij, maar ze wilden slimmer zijn, ik overtrof ze in alles, ik wist hun slimheid te combineren met mijn wijsheid, ze waren sluw, maar ze wilden altijd meer zijn ik, maar ik combineerde hun slimheid, ik wist hoe ik moest spelen, ik speelde ook met hun kennis met de mijne. Ik bleef in afzondering leven, afgezonderd, het was een moeilijke tijd, hoeveel schoonheid ik ook kon zien, hoeveel mededogen ik ook moest hebben, ik wist dat er maar één uitweg was. Ik wilde nooit iemand kwaad doen, ik wenste alleen dat ze me lieten leven, dus ging ik op weg in de strijd die constant was, want ze waren allemaal sterk, ze waren allemaal wezens, maar dat kon me niets schelen, noch had ik iets te maken met de rest van het verhaal dat zal . Ik was hard voor mijn maten, voor , ik koos niemand uit, ik wilde alleen de hiërarchie van de gevangenis handhaven en dat deed ik, iedereen gehoorzaamde me als ik dat wilde, maar ik liet ze ook leven, het was mijn manier, drugs voor mij om te roken en zij konden goed lopen, er waren er die riepen dat ik moest stoppen omdat de weg zwaar was, een harde weg

Er was andere uitweg, het was winnen of sterven.

Ondanks dit alles wist ik de moeilijke weg te vinden, ik wist dat ik halverwege mijn straf vrij kon komen, ik wist dat ik ook aan het eind van mijn straf vrij kon komen, ik draaide alles om, met andere woorden, ik maakte me geen zorgen, want ik had het goed, ik had de gevangenis onder mijn bevel, al mijn maten waren er, toen werd ik woedender door het gevoel van zijn, ik wist dat ik bondgenoten had. Ik volgde het pad van het kwaad, werd ik geïnterpreteerd, ik dacht dat ik de leeuw was, maar ik was verslaafd aan heroïne, een moeilijk iets om te doen, om te consumeren. Ik ging de strijd aan, een strijd die zijn gelijke niet kent, ik kreeg te maken met rechters en opvoeders en assistenten, het hoofd van de bewakers, ik heb een paar keer van hen geprofiteerd, maar niet veel, maar ze waren niet genoeg om te zeggen dat het goed met me ging, want het vervolg bracht me een probleem, het grootste probleem allemaal, ik ben of ik ben het niet, ik wil of ik wil het niet, met andere woorden, alles waar we naar kunnen streven, was de voortzetting van alles, ik had geleerd, beter nog, ik had een situatie meegemaakt na de scheiding van mijn vader en moeder. Mijn vader zat in het leger, mijn moeder werkte in die tijd niet, toen kwam ze als schoonmaakster te werken bij Curry en Cabral, daar werkt ze nog steeds. Ik hield van mijn moeder, ik leerde niet met mijn vader te leven, met andere woorden, ik leefde, maar ik bleef

Ik twijfelde altijd, omdat hij geen goed karakter had, met andere woorden, zijn karakter was wispelturig, hij was een militair die een baan had in de Portugese staat, en ik wilde meer, met andere woorden, meer dan wat hij had opgebouwd. Maar erfelijkheid werd gegenereerd, of liever gezegd we raakten eraan gewend om klein te zijn, we houden altijd rekening met wie ons geeft, het zal zijn wat alle filosofen hebben gezegd, de benadering van het voorbeeld van de ouders, want het voorbeeld dat ons wordt gegeven wanneer we geboren worden is het voorbeeld om te volgen van degene die ons op de wereld zet, in dit geval zal het een globaal geval zijn, er zijn een vader en een moeder, het was het werk dat de conclusie was van mijn opgroeien. Ik werd wat ik ben, een nederig, vreedzaam wezen dat weet hoe te leven, ik word beschouwd als een type, degene die loopt en zichzelf moet voeden, ik werd het echte beest, ik heb nooit meer op dezelfde manier tegenover de gevangenis gestaan, ik werd de perfecte moordenaar van alle situaties omdat ik op het punt stond te leven, en ze wisten dat ik bereid was te doden voor de kost, ze kozen het echte type zoals altijd, degene die alle situaties domineert, ik zwoer mezelf dat ik hen geen pijn zou doen als zij mij geen pijn zouden doen. Ik ging door, woedend, altijd aandachtig voor alle bewegingen, of reacties, wie ze ook mochten zijn, op het globale niveau van metgezellen, richting op het niveau van alles wat al het zijn in de wereld van rechtvaardigheid omvat, voor dit alles betaalde ik een prijs die moeilijk te betalen was, voor dit alles werd het allemaal in mijn gebeuren gestopt, iedereen kende mij en ik kende hen ook.

Ik kende iedereen, het was de perfectie van het spel, het was eenheid, de eenheid van hen die samenleven en dagelijks contact hebben met de bevolking, ongeacht de situatie; zoals de tijger die ik was, ik wist niet hoe ik moest vergeven, ze waren eigenlijk bang voor me, ze hadden respect voor me, het was niets om te doen, we hebben het over een gevangenis, we hebben het over een heleboel dingen, het omvat een waarde die moeilijk te verwerven is, vrijheid, tenzij we niet door de moeilijkste situaties in het leven verslavingen moeten gaan, gewoontes die kunnen leiden tot overdrijving als we het hebben over consumentisme, we zijn consumentistische wezens, als zodanig werd ik het onoverwinnelijke beest, ik noemde mezelf de leeuw, ik vocht tegen beesten net als ik, met nog hardere kennis, maar ik wist niet hoe ik moest vergeven.

Ik wist dat er veel klootzakken waren en dat hun levenservaringen verschillend waren, sommigen waren de kinderen van goede mensen en anderen waren de kinderen van slechte mensen, zoals dit alles wil ik de aanwezigheid bevestigen van alles wat de maatschappij te geven heeft, ze laten identieke situaties gaan zonder iets te doen, iedereen moet het goed hebben, We leven in een maatschappij waar iedereen wil hebben, maar dat is het mooie van je naaste zien, nabijheid, als je voor het goede komt, verwelkom ik je, als je voor het slechte komt, verwelkom ik je slecht en neem je alles, al mijn slechtheid, maar ik weet ook dat ik moet lopen, ik kan niet zo hard zijn, ze zijn meer dan mijn kinderen.

de moeders, ik moest hen ook respecteren, ik stelde een regel in dat iedereen het goed moest hebben, wetende dat de criminaliteit blijft bestaan en de nood groot is, liet ik me meeslepen door de gebeurtenissen, ik werd de zogenaamde drugsverslaafde, degene die iedereen veracht, maar ik had waarde en werd erkend, niemand, niemand zou mij niet respecteren, ongeacht de zwakte die ik op dat moment voelde. Ze waardeerden en respecteerden me allemaal, ze wilden meer van me, ik moest een voorbeeld zijn, ik moest vriendelijker, volgzamer en aanhankelijker zijn.

Ik betaalde de prijs dat ik ze niet liet zien wat ze van me wilden zien, ik was hard, ik was onbeleefd, ik deed alles in het voordeel van mijn beslissing, ik had meer kunnen verdienen, ik had zelfs meer van alles kunnen profiteren, ze vonden me aardig, ze vertelden me zelfs hun dromen, maar ik werd het beest dat ik wilde zijn. Het kwam door de situatie waarin ik leefde, de opsluiting, het isolement, ik had ook vrouwen, alles was gedempt met platonische liefde, ik hield van ze, ik hield van ze.

Het was allemaal een kwestie van leven in het moment, ik had grote platonische en amoureuze crushes tot het punt van contact, maar ik vermeed altijd iemands leven te verpesten zodat ik het mooie plezier kon krijgen, vond het niet nodig, ik zat al gevangen, ik ging niemands leven verpesten als ze het mijne niet verpestten. Ik was nog steeds verliefd, ik was nog steeds

om lief te hebben zoals ik alleen wist hoe, ze maakten allemaal deel uit van mijn liefde, omdat ze van me hielden, oprecht, ze respecteerden me, ik was het die niet goed leefde, ik zat gevangen, ik wist dat ik moest vechten om alles terug te winnen wat ik verloren had, vrijheid, maar toen wist ik niet hoe ik moest stoppen, de directeuren, assistenten, opvoeders, bewakers wilden me zachter maken, ik zou het begrepen hebben, maar ik moest ook stoppen, stoppen met alles, stelen, gebruiken, andermans leven ruïneren, Maar ik was altijd goed, ik heb nooit iemand mishandeld, ik heb nooit iemand in elkaar geslagen als ik daar geen reden voor had, en zelfs als ik dat wel deed zou het moeilijk voor me zijn om het te doen, vanwege de mensheid zelf, ik hield altijd rekening met morele waarden, de waarden van elke scène, omdat ik ook een wezen ben, maar ze wisten dat ze het grootste beest zouden krijgen dat ze ooit hadden ontmoet, maar het was allemaal door mij geprogrammeerd, omdat ik het zo wilde, ik liet ze wachten, in angst dat ze zouden verliezen. Het ging allemaal om opportunisme, het was een opportunisme van opstaan, consumeren en domineren, ik realiseerde me dit al vroeg, zelfs voordat ik naar de gevangenis ging, het waren moeilijke uren, dagen die nooit voorbij gingen, jaren die ik moest uitzitten, ik domineerde omdat ik de situatie die daarna kwam moest beheersen, ik maakte zelfs grapjes, maar de grap kostte me geld. Want de aap die speelde, de aap die speelde met de kut van zijn moeder, ik ging dood in een spel, want ik wist hoe ik moest controleren. Ik was op mijn training voor die dag, ik wilde een beetje oefenen en ik vroeg hem om te komen oefenen,

Ik was een zwak figuur, het was gewoon voor de lol, ik kneep in zijn nek, hij verloor het bewustzijn, maar op dat moment voelde ik een beklemming in me die ik niet wilde doen, zoals ik werd voorgedaan, ik speelde, ik keek hem aan ik stond op en hij liep met me mee, ik zei hem of alles goed was, er was geen antwoord in tegenspraak, maar toen ik hem aankeek kreeg ik het gevoel dat er echt was gebeurd, want hij verloor het bewustzijn. Ik was , ik besepte niet hoe sterk ik was en dat was het begin van de hel waar ik al doorheen was gegaan:

- Gaat het? Ik maakte me zorgen.

Ik toonde hem altijd medeleven voor het moment, ik wilde hem geen pijn doen, ik keek naar hem om al het kwaad te sussen, ik had hem verkeerd begrepen van training, het was overdreven van mijn kant, hij pleegde uiteindelijk zelfmoord, het was allemaal in de hoop op een dag in een vallei van Joden.

Ik hoopte dat ik in een Joodse vallei zou leven, het was een eenvoudige afleiding voor mij, met andere woorden, het was training waarop ik niet was voorbereid, mijn kracht was op zijn hoogtepunt, ik domineerde, omdat ik wist hoe ik moest domineren, maar zoals in het leven is er een prijs, ik betaalde een hoge prijs voor het feit dat ik een te grote man was in de gevangenis, ik zat tot 5/6 van mijn straf uit, met andere woorden, elk

Gedetineerden met een straf van meer dan zes jaar kunnen profiteren van de 5/6, het is een wet.

Maar we hebben het midden van de straf, ongeveer 2/3 en dan 5/6. Ik kwam vrij op 5/6, het was allemaal een programma dat bedoeld was om mijn biografie ten goede te komen tijdens mijn leven van opsluiting, opgesloten, ik ging om met goede mensen, mensen met wie ik onderhandelde, die deel uitmaakten van het management, mensen van wie ik zelfs kon houden als ik dat wilde, toen sinds tabak en het ging niet verder, voelde ik een immense haat voor die mensen. Het waren mensen die niets voor mij , alleen voor de bazen vanwege de taken die ze uitvoerden. Er was een adjunct-hoofd die ik hoogachtte, ze was de eerste vrouw die een uitdaging van me kreeg, ik was loyaal, maar toen dacht ik dat ik een fout had gemaakt, zij was degene die me mijn eerste onzekere vrijlating in 10 jaar gevangenschap weigerde. Ze waardeerde me niet en eiste dat ik een drugstest zou doen, maar ik was te sluw om te beseffen dat het daarbij zou blijven, dus werd ik vervroegd vrijgelaten na een verzoek dat ik bij de rechter had ingediend. Ze gaf me vier dagen tijdelijk verlof, op voorwaarde dat ik zou worden gehoord door de manager, en zij gaven de opdracht, gaf hem vier dagen tijdelijk verlof, verlengd op voorwaarde dat hij de drugstest zou doen, met andere woorden, de manoeuvre, ze wisten het altijd, en ik heb hem ook vaak onderschat, maar ik heb hem altijd gerespecteerd, omdat hij mijn respect verdiende. Het waren wezens die

ze deden hun best, maar het gebeurde, de test kwam positief terug voor opiaatgebruik, dat is heroïne, cannabis, hasjiesgebruik, maar ik speelde in mijn voordeel toen ik me aanmeldde, ik claimde alles wat ik kon claimen, want ik was een consument, ik had mijn arts Ana F. om een medicijn gevraagd, omdat het onder of na een verhitte ruzie was dat ik naar haar toe ging voor hulp, vanwege alles waarmee ze me geholpen had, vroeg ik haar om het medicijn, Tramal genaamd, en dat was het moment waarop ik voelde dat ik een bondgenoot had, Dr Ana F. of de Tramal beschuldigde opiaten in routine omstandigheden, dat was de situatie waarin ik clean zou zijn. Ik had positief getest op opiaten in de drugtest, dat is wanneer ik 2+2 samenvoegde, met andere woorden, ik werd vrijgesproken van de drugtest door mijn arts, ze hielp me, ze gaf het bevestigingsdocument door aan de vraag, de drugtest, net als ik, ging in beroep tegen de beslissing die was genomen, mijn recht was om , ik ging in beroep en diende een aanvraag in bij het hoogste gerechtshof, de rechter van de strafrechtbank, het is de hoogste rechtbank voor gevangenen om op vrije voeten gesteld te worden, met het voordeel van het genieten van het middelste 2/3 van de straf, er ontstond een gevecht, ik viel een gevangenisbewaarder fysiek aan, het was niet omdat ik het wilde, hij was op zoek naar mijn reputatie was geweldig in een gevangenisomgeving, gerespecteerd, maar ik bouwde dit respect ook op, respect, door te respecteren wist ik hoe ik hem moest respecteren.

Ik kon niet tegen het systeem spelen. Het systeem heerst op zichzelf omdat er sociale orde moet zijn, alles wat maar wilt, welzijn, de beslissingen waren divers, ik had alles, alles in mijn macht om te kunnen profiteren van de 2/3 straf, want mijn reputatie was enorm onder de bewakers en onder mijn maten, er waren bewakers die me ook wilden uitdagen en alles op psychologisch, fysiek niveau en alles wat je maar kunt bedenken, omdat ik wist dat het kon gebeuren in de gevallen die ik moest volgen, de hoorzittingen werden ook voor het midden van de 2/3 en 5/6 straf bijeengeroepen, de aanvraag was gebaseerd op de netheid van mijn rapport over de kwestie van cannabis screening; in die aanvraag vertelde ik de rechter dat de analyses chamon of hasj hadden aangetoond, maar aangezien ik een sociaal wezen ben, heb ik nooit in bescherming geleefd in de gevangenis, met andere woorden ik moest me verhouden tot de rest van de gevangenisbevolking en ik vertelde de rechter dat ik op dat moment niets had geconsumeerd, het toonde alleen hasj, dus het was logisch als ik met mensen was die consumeerden en we leefden samen in een gesloten ruimte, het was heel normaal voor mij om hasj te tonen omdat ik de lucht inademde. Ze stelden de beslissing over mijn tijdelijke vrijlating uit omdat het kersttijd was en de rechter twee weken weg zou gaan.

kerstvakantie, maar ze was me voor en gaf me

Na bijna twee en een halve maand was het een lange tijd van angst, want ik wilde uit , omdat

Ik zat er al jaren, tien jaar. Maar ik overwon het en hield het goed vol tot de dag dat ik de onzekere arbeidsmarkt verliet, ik kreeg vier dagen verlengd onzekere arbeidsmarktverlof, dat ik met succes afrondde. Maar het zou een moeilijker vak voor me worden, want ik moest respectvoller zijn en uit de problemen blijven, maar zodra ik in dienst kwam, twee maanden mijn tijdelijke contract, was er iemand die me voor de voeten wilde lopen, en dat gebeurde. Ik raakte betrokken bij een vechtpartij waarbij de jongen een beetje slecht behandeld werd, maar ik had het geluk dat hij een individu was, een individu met een mannenrepertoire, we werden opgesloten in de cellen, op last van het onderzoek, hiermee werden we gehoord, ik stuurde een papiertje met excuses zodat hij me niet vast zou zetten, was niet nodig. Eerst wilde hij niet naar de jongen luisteren, omdat hij zei dat het geen grap kon zijn, want hij had geprobeerd me met een mes te slaan. Toen slaagde hij erin om de versie van de jongen te accepteren en belde mij op en ik vertelde hem dezelfde versie, dat het een training was, een grap, dat het slecht had kunnen aflopen, hij nam de versie die ik hem had verteld ook niet erg goed op, met andere woorden, omdat hij een klopbewaker was, hij had al vele jaren dienst en omgang met "casdatrolas", met andere woorden, het is de naam die gegeven wordt aan degenen die al vele jaren in de gevangenis zitten, er gebeurde niets met mij of met de jongen, ze namen ons straf.

Ik ging een normaal leven leiden, ik begon problemen nog meer te vermijden, ik slaagde erin om nog vier vrije dagen op te nemen, en toen gebeurde het opnieuw, in maart 2007, ik was 11 dagen verwijderd van de mogelijkheid om nog een vrije dag op te nemen, begin april had ik iemand bedrogen met drugs, met andere woorden, ik gaf hem zand in plaats van het echte spul, hij kwam op me af, ik kon hem niet slaan of ik zou deze keer een sanctie krijgen, ik was al gewaarschuwd, ik verdedigde me gewoon en was dat.

Maar een probleem komt nooit alleen, ik liet het gaan, dat is wat er gebeurde als gevolg van deze reden, niet had kunnen gebeuren ontvouwde zich, weer een riga, maar deze keer zou ik er niet mee weggkomen, ze zouden me de pas afsnijden en dat is wat er gebeurde. Ik riep een individu naar mijn cel om wat informatie te krijgen, omdat dit individu niet blij was met de manier waarop ik , en ik had gezworen aan de man die mij de informatie gaf, Nuno Maluco, een echte strijder, hij had ook preciaire omstandigheden net als ik, ik had hem gezworen namens mijn neefje, dat ik niets zou doen, dat ik alleen zijn naam wilde weten, ik stond een hele dag op belofte dat ik niets zou doen, we waren bijna bij sluitingstijd van de cel, ik riep het individu naar mijn cel en vroeg hem waarom hij sprak over iets wat hij niet had gedaan.

Ik wist dat Nuno Maluco nooit tegen mij zou liegen in een situatie als deze, hij was een van de mannen waar ik altijd respect voor had, omdat hij ook een echte strijder was, ik voelde me boos omdat hij mij en Nuno verloochende. Ik viel hem aan en het was toen dat de bewaker mijn cel binnenkwam en de man levenloos op de grond zag liggen, door de klap die ik naar hem had gegooid, maar de bewaker zag niets, hij zag alleen de gevallen man, hij kon niets zeggen zonder er getuige van te zijn geweest, maar deze man was een rat, dat is wat mijn situatie zou compliceren, Maar toch wist ik dat ik weg zou komen, want ik had nog nooit iemand verklikt, en ze wilden me overal voor straffen, het management, de bazen, omdat ik nooit mijn mond hield als de gevangenen over klaagden. Ik werd altijd als zodanig gezien, als een promotor van deze oorzaken of vormen van strijd, en toen kreeg ik vijf dagen straf, ik diende ze uit in de cel, het was een straf, ik verdedigde mezelf door te beweren dat de persoon zich slecht had gevoeld en was gevallen en hij zei zijn versie, dat hij echt was geslagen, en dit gebeurde op een moment dat mijn 2/3 op het punt stond beoordeeld te worden. Ik zou een goede kans hebben om eruit te komen als er niets met me aan de hand was, d.w.z. geen disciplinaire sancties tussendoor. Maar deze keer zou ik echt onschuldig moeten pleiten toen ik werd gehoord voor mijn 2/3, en ik vertelde de dokter dat ik onschuldig was en dat ik niets had gedaan,

Ik hield hier geen mee, ik voelde me benadeeld door de situatie, maar ik wachtte op de beslissing en de beslissing sneed de mogelijkheid af dat ik op 2/3 vrijkwam, zodat ik alleen kon profiteren van een nieuwe beoordeling, een beoordeling van mijn 5/6 van de straf, met andere woorden, ik zou op 5/6 vrijkomen omdat de wet dat voorstaat, bevoordeeld in dit geval, ik zou sowieso op 5/6 vrijkomen, maar het zou me bijna 3 jaar extra gevangenisstraf kosten, in plaats van aan te dringen op het indienen van een beroep om de beslissing van de rechter te vernietigen, zodat ik een nieuwe beoordeling voor 5/6 zou kunnen krijgen, waarvoor ik minstens zes maanden in stilte zou moeten doorbrengen. Mijn straf werd in maart uitgesproken, ik werd in mei van datzelfde jaar gehoord voor voorwaardelijke vrijlating, de beslissing over de 2/3 strafvermindering was er nog niet, toen had mijn leven nog ingewikkelder kunnen worden, ik voelde me angstig, verdrietig, maar ik wist ook dat het grootste deel van mijn straf al voorbij was. Toen gebeurde er situatie, deze keer met een bewaker, het had een situatie kunnen zijn die voorbij had kunnen gaan, ware het niet dat de bewaker ruw en hard tegen me sprak, ik volgde zijn bevel niet op, ik sloeg hem in het gezicht, hij was alleen met mij, maar er kwam een andere bewaker langs, hij voegde zich snel bij zijn collega en ze vielen me samen aan, ik sloeg hem niet meer, ze stopten ook snel met proberen me aan te vallen, ze vroegen me gewoon naar de wachtkamer van de ziekenboeg te gaan, ze kwamen bazen

Ik vertelde hen dat er niets was gebeurd, alleen dat ik het bevel niet had opgevolgd, want omdat de bewaker nog steeds uit zijn mond bloedde, wisten ze dat het een agressie , op welke manier dan ook, van een eenvoudige agressie of een toevallige situatie en dat is wat ik hen vertelde, ik had geen reden om de bewaker aan te vallen, ik sprak zelfs goed met hem, ik vertelde hen ook dat het een ongeluk was geweest en dat is wat ik altijd heb beweerd.

Ze lieten me opsluiten in afwachting van het onderzoek, belden de afdeling beveiliging van de Joodse vallei, belden de opname. Maar ik was bereid om door te gaan met mijn stelling dat het echt een ongeluk was geweest, ik kon niet toegeven dat het een onvrijwillige daad was, dan zou ik verloren hebben. Dus ik moest me baseren op het feit dat als ik door wilde gaan met deze stelling, er een tegenstrijdigheid moest zijn tussen de bewakers. De bewaker Leite was degene die werd mishandeld, maar hij heeft ook nooit geschreven dat ik hem echt heb mishandeld, het was de andere bewaker die het rapport opmaakte, die had een jongen meegenomen die in bescherming was, hij was ook naar de ziekenboeg gegaan, het is routine, als de gevangene in bescherming is, moet hij worden begeleid door bewakers, ik weet echt dat hij zag wat ik deed, want hij was getuige van alles, dus hij was het die het rapport opmaakte om mij te straffen met een disciplinaire straf die me ook naar de rechtbank bracht.

Maar op de dag dat ik werd gehoord op het kantoor van de officier van justitie, hoorde ik dat er een zaak tegen me was aangespannen voor een vermeende aanval op bewaker Leite, maar de persoon die me die dag vergezelde was bewaker Oliveira, het verhaal van deze bewaker met mij was een vriendschap die ik in de gevangenis had gesloten, ik volgde een cursus computer kantoorapplicaties, ik had een monitor die Lina heette, ik werd onbedoeld verliefd op haar en deze bewaker, Oliveira, vond haar ook leuk en hij sneed haar. Hij wist dat ik haar leuk vond en zij mij, dus daar begon de band, hij raakte bevriend met me, hij had slecht over me kunnen praten om bij haar in de buurt te komen, hij begon meer met me te praten en hij luisterde naar mijn verklaringen bij de officier van justitie en hij schreef alles op wat ik had gezegd, ik hield vol dat het een ongeluk was, want ik had nooit gedacht dat deze bewaker me zou helpen, hij me leuk vinden, daarna belandde hij in Monsanto, een gevangenis die was omgebouwd van een gewone gevangenis naar een streng beveiligde gevangenis, het was daar in mei 2007 dat de gevangenis werd ingehuldigd, in de tussentijd ging ik naar Monsanto omdat ik moest wachten tot het proces zich zou ontvouwen, een ingewikkelde gevangenis die was gemaakt om terroristen te huisvesten, meer gewelddadige misdaden, criminele organisaties, we worden altijd in de gaten gehouden, constant, omdat we in een strenger regime leven, dat wil zeggen, in het begin zijn de gevangenen in een strenger regime.

Ze waren allemaal geboeid om de cel te verlaten, ze hadden maar één uur recreatie per dag. Maar ik ging er pas heen in mei 2008, en ik kreeg ook dit regime van lange tijd opgesloten zitten in een cel, maar ik kreeg geen handboeien meer, ik kreeg een regime dat niet open was, maar we hadden andere activiteiten, we hadden voetbal, handbal en gym, we konden ook naar de bibliotheek, maar het werd allemaal afgewisseld, het was niet allemaal op dezelfde dag.

Ik ging antwoorden en verdedigde dezelfde scriptie opnieuw, maar toen ik uit het busje stapte om naar de gaan, zag ik dat agent Leite, de dader, vergezeld werd door agent Oliveira en ik kon me helemaal niet voorstellen dat ik voor een leuke verrassing stond toen ik naar de getuigenis van agent Leite begon te luisteren, ik hoorde de scriptie die ik had verdedigd toen ik werd ondervraagd op het kantoor van de openbare aanklager en toen voelde ik dat agent Oliveira me had geholpen. De rechtbank beweerde ook dat ze er niet van overtuigd waren dat het echt een ongeluk was, maar ze deden wat ze moesten doen en als er geen bewijs van het tegendeel is, kan niemand veroordeeld worden. Ik werd vrijgesproken en mijn advocaat was ook uitstekend, want ik had op het proces gewacht in de Monsanto high security gevangenis, ze gaven me een beoordeling, ik was precies twee maanden verwijderd van vrijlating en ze plaatsten me over naar de I.P. in Alcoentre, ik had al tijd doorgebracht in die gevangenis, ik had een overplaatsing die ik niet nodig had.

Het was naar aanleiding van een aantal eisen die ik al in de gevangenis had gesteld, het is een gevangenis met een open regime genaamd de gevangeniskolonie, toen ik nog twee maanden over had stuurden ze me terug naar daar, om de straat op te gaan, ik vertrok.

Ik wilde echt in een gevangenis met een open regime zitten, want ik heb anderhalf jaar bij Monsanto gewerkt en hoeveel werk we daar ook doen, het is een erg gesloten regime.

Het was onmogelijk om drugs binnen te krijgen omdat er geen voedsel of iets van buitenaf naar binnen kon, het bezoek had een glas dat lichamelijk contact niet toestond, maar ik heb mezelf altijd voorgehouden dat van alle slechte dingen die me overkwamen, ik baat bij had om te stoppen met heroïne.

*** SLUITING ***

PINK FLOYD - WIJ EN ZIJ

" Wij en zij

En tenslotte zijn we maar gewone mensen

Ik en jij

God alleen weet

Het is niet waar we voor zouden kiezen

Vooruit riep hij van achteren

En de voorste rij stierf

En de generaal zat en de

lijnen op de kaart bewogen

van links naar rechts

Zwart en blauw

En wie weet wat wat is en wie wie is Op en neer

En uiteindelijk is het alleen maar rond en

rond Heb je niet gehoord dat het een

woordenstrijd is De affichedrager riep

Luister zoon, zei de man met het pistool Er is

ruimte voor je binnen

"Ik bedoel, ze gaan je niet doden, dus als je ze snel een korte, scherpe schok geeft, ze het niet meer doen. Snap je? Ik bedoel dat hij er makkelijk vanaf is gekomen want ik zou hem een pak slaag hebben gegeven - ik heb hem maar één keer geraakt! Het was maar een verschil

van mening, maar echt...ik bedoel goede manieren kosten niet
niks, hè?"

Down en out

Het kan niet anders dan dat er veel van is over With,
zonder

En wie zal ontkennen dat het daar allemaal om draait in de
gevechten?

Uit de weg Het is
een drukke dag

Ik heb dingen aan mijn hoofd
Voor de prijs van thee en een
plakje "

De oude man stierf

COPYRIGHT© PINK FLOYD
